

พิ ม (พี) คั ๑
สำนักพิมพ์

ช่านเส่นหา

เส่นหาช่านซิมหัวใจที่ปริร้าว

มัณชุดา

ชำนาญเสนาหะ

มัณฑุตา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้ คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๖๘

ชานเสน่หา

ผู้เขียน : มัญชุตา

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2179-6

ราคา ๓๖๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุศลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชานดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุทธิไธธธา อรพินชา บุญณรงค์

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : โยษิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการ : นฤเบศ สมฤทธิ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจติยา โลภิตสถาพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๙๓๗

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

คำนำนักเขียน

เมื่อสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวมีทัศนคติ ความเชื่อ และเส้นทางชีวิตแตกแยกกันไป แม้พยายามประสานรอยร้าวอย่างไรก็ไร้ผล ลลิตาเป็นหนึ่งในเหยื่อของความเชื่อเก่าฝังหัว เหยื่อของชีวิตคู่ที่เลวร้ายราวกับตกรอก เธอปรารถนาจะลุกขึ้นยืนอีกครั้ง เริ่มต้นชีวิตครั้งใหม่เพื่อพิสูจน์ว่า ‘ผู้หญิง’ ก็ยืนได้ด้วยสองมือสองขาของตัวเอง

ช่างเสนาหา ไม่ได้เขียนขึ้นมาเพื่อปลุกเร้าสิทธิสตรี แต่เขียนขึ้นด้วยความหวังในการปลุกความตระหนักเรื่องครอบครัว เรื่องราวอาจไม่รุนแรง หากเราฟังคนในครอบครัวมากขึ้น แค่เปิดใจ แสดงความห่วงใย และโอบกอดกันด้วยความรักมากขึ้นเท่านั้น ‘เสนาหา’ จึงมิใช่เพียงความรักที่ช้ำระหว่างหนุ่มสาว แต่เป็นรักที่ช้ำซึมลึกล้ำในความผูกพันของครอบครัว

คำกล่าวขอบคุณซึ่งเขียนมาหลายครั้ง ด้วยทุกครั้งเกิดขึ้นจากรความรู้สึกร่วมใจที่ใครหลายคนได้ต่อลมหายใจให้นักเขียนคนหนึ่งสามารถเดินต่อไปได้ในเส้นทางขยฝืนนี้ ประการแรกคือสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ที่เคียงข้างกันมาเสมอ ประการที่สองคือคณะทำงานอย่างกองบรรณาธิการที่กรุณาพิจารณานิยายเรื่องนี้ และกองพิสูจน์อักษรที่ตรวจงานอย่างเนือยยาก ประการที่สามคือคนอ่านในเว็บไซต์ซึ่งคอยกระตุ้นเตือนให้เขียนได้จนจบ และ ‘คุณ’ ที่หยิบนิยายเล่มนี้ขึ้นมา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเราจะพบกันอีกครั้ง

มัญชุดา

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

หญิงร่างแบบบางนั่งนิ่งอยู่หลังโต๊ะทำงานใหญ่ หลังจากประตูปานหนาหนักนั้นปิดลงพร้อมการจากลาของใครบางคน เขาไปแล้ว...เดินออกจากชีวิตหล่อนอย่างง่ายดาย เมื่อยามจากไปชายหนุ่มไม่ทิ้งอะไรไว้สักอย่าง ไม่ทิ้งไว้แม้แต่ซากของความรักที่เคยเบ่งบานอยู่กลางหัวใจ ยามสิ้นรักก็สิ้นเยื่อขาดใยไร้ไมตรี...ชอบตาร้อนผะผ่าวเหมือนบางอย่างกำลังจะเอ่อล้นออกมา แต่ครู่เดียวหล่อนก็สาบานกับตัวเองว่าเขามีโอกาสเพียงชั่วขณะเท่านั้นที่ทำร้ายหัวใจให้เจ็บซ้ำ

ไม่มีน้ำตา ไม่มีรอยอาลัย ยามเมื่อลำคอระหงเซ็ดขึ้นจนผมที่ตัดสั้นสลายระต้นคอ ปลายนิ้วไล่ตามสันหนังสือที่วางอยู่เบื้องหน้า...เขาคิดว่าหล่อนเป็นใคร กว่าจะขึ้นมายืนจุดนี้ ไต้นั่งเก้าอี้ตัวนี้ หล่อนถูกเหยียบย่ำและเป็นฝ่ายเหยียบย่ำใครขึ้นมาบ้าง มันมากมายเลยทีเดียวเกี่ยวกับการดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอดและพิสูจน์ให้ใครหลายคนประจักษ์ในคุณค่า วินาทีนี้หญิงสาวรู้ดีว่าที่พยายามอย่างยากลำบากทั้งหมดไม่ใช่เพื่อใคร ไม่ใช่เพื่อตอกหน้าอดีตสามีหรือแม่สามีปากจัดจอมบงการ ไม่ใช่เพื่อเรียกร้องความ

สนใจจากบิดา ไม่แม้แต่เพื่อให้เขาคนนั้นหยุดมองและตื่นตะลึงเมื่อเห็น
 หล่อน สุดท้ายก็เพื่อตัวเอง เพื่อชีวิตที่ดีขึ้น ชีวิตที่ไม่ต้องเดินตามคำสั่งของ
 บิดา ชีวิตที่ร่างกายไม่ใช่ที่รองรับอารมณ์ของใคร ไม่ใช่หาคสของผู้ชาย เพศ
 ที่แสนจะชิงชัง ดูถูก และกดผู้หญิงไว้ใต้อุ้งเท้าของพวกเขาตลอดชีวิต

เมื่อเกิดมาแล้วก็อย่าเป็นรองใคร วันนี้ไม่มีใครเก่งกว่า กล้ากว่า สุข
 กว่า เมื่อมีพร้อมแล้วทุกอย่าง มองไปทุกทิศทุกทาง จะเอาอะไร ชื่อเสียง
 เกียรติยศ เงินทอง ทั้งหมดนี้หล่อนมีไว้ในครอบครองจนหมดแล้ว ความรัก
 เป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งในชีวิตจะแยแสไปทำไม ก็แค่ความรักและการ
 เสพสมชั่วคราวเท่านั้น หล่อนจะมองหาคนใหม่ ใครก็ได้ที่สนองตอบความ
 ต้องการได้อย่างเพียงพอและพอดี...หญิงสาวยิ้มกับตัวเอง แม้ออกจะรู้สึก
 ทั้งรัก ชิงชัง สุข และขมขื่น กระนั้นหล่อนก็ยังเข้มแข็งพอที่จะลุกจากเก้าอี้
 ที่เมื่อครู่แทบจะฝงร่างลงไป เบื้องหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่คือกระจกกว้างซึ่ง
 เผยให้เห็นทิวทัศน์ของเมืองใหญ่ เส้นทางอันคดเคี้ยวเลียวอนจนลับสน
 วุ่นวายข้างล่างนั้นไม่ต่างอะไรกับชีวิตของตัวเองนัก

บางเวลา หัวใจก็หวนระลึกถึงวันเก่าเพื่อตระหนักรู้อยู่ตลอดเวลา ว่า
 กว่าจะมาถึงวันนี้หล่อนผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากนั้นมาได้อย่างไร...

๑

รถแท็กซี่จอดชิดประตูรั้วให้ช่างที่ก้าวลงและยื่นเงินมาให้ฉันเข้าไป
ได้สะดวก ประตูรั้วเหล็กบานเล็กถูกเปิดออกให้คนที่หอบเอกสารเต็มสอง
มือลอดผ่านเข้าไป เบื้องหน้าคือบ้านไม้ครึ่งปูนสองชั้นขนาดใหญ่หลังหนึ่ง
ส่วนบนทาสีฟ้าจัด ถนนปูนลาดยาวจรดบริเวณที่ปูไม้สีฟ้าเจดเดียวกัน ต้นไม้
ในกระถางตั้งเรียงตลอดทางอวดสีส้มแข่งกันรับเวลายามเย็นซึ่งท้องฟ้า
เปลี่ยนเป็นสีทองอร่าม สายตาแลเห็นรถญี่ปุ่นป้ายแดงจอดรออยู่ รองเท้า
ที่ถูกโยนไปข้างทางยืนยงได้เป็นอย่างดีว่าเจ้าของรถกลับมาถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว

หล่อนหยุดยืนอยู่หน้าประตูเพื่อสูดลมหายใจเข้าปอดลึก กระชับ
เอกสารในอ้อมแขนให้แน่นขึ้น ผมที่ปล่อยยาวถึงกลางหลังขึ้นเหวี่ยงจากการ
เดินทางยาวนานนับชั่วโมง ถึงเครื่องปรับอากาศในรถแท็กซี่จะทำงานได้ไม่ดีนัก
ก็ไม่ใช้สาเหตุหลักของความอ่อนล้าทั้งกายและใจ และสาเหตุนั้นก็เดินทาง
มาถึงเร็วกว่าที่คิดเอาไว้

“ล้อม้วนทำอะไรหน้าบ้าน อาเคี้ยงกลับมาตั้งนานแล้วยังไม่มีใครหา

ข้าวหาปลาให้กินเลย”

เสียงแหลมสูงคั่นหูตั้งขึ้นก่อนร่างอวบน้ำของสตรีวัยหกสิบในชุดแพรจีนสีแดงสดที่โบกพัดในมือไปมาจะก้าวอย่างเชื่องช้าออกมา คิ้วเรียวเขียนด้วยสีดำเข้มโก่งเป็นเส้นโค้งชัดเจน ตัดกับหน้าขาวและริมฝีปากแดง

“ลื้อเป็นเมียภาษาอะไรวะอาหลิน กลับบ้านที่หลังผัว ให้ผัวมารอ”

เมื่อถูกตำหนิหล่อนก็ชะงักหน้าเข้าไปมองนาฬิกาบนผนัง...เกือบหกโมงเย็นเป็นเวลาปกติในการกลับบ้านของหล่อนไม่ใช่หรือ หญิงสาวตอบด้วยเสียงเบาอย่างเคย “หลินกลับจากทำงานเวลานี้ตลอดจนะอ๊าเมียต่างหากที่กลับเร็ว”

พัดในมือปิดตังฉับก่อนจะตัวตไปชี้หน้าหญิงสาวห่างเพียงไม่กี่นิ้ว “เดี๋ยวนี้ลื้อเถียงอ้าวหรือ อาป้ากับอ๊าแม่ลื้อไม่ได้สอนรีไรว่าเป็นเมียต้องปรนนิบัติผัว อ้าวไม่สนว่าอาเคี้ยงอี่จะกลับเมื่อไหร่ แต่ลื้อเป็นเมียมีหน้าที่ต้องกลับก่อนผัว ลื้อกลับช้า อาเคี้ยงอี่ก็หิ้วท้องรอ อีทำงานมาเหนื่อยๆ ลื้อผิดก็ยังไม่เถียง”

หล่อนเกือบจะถอนหายใจออกมาอยู่แล้ว ดีที่เก็บมันเอาไว้ได้ทัน การเถียงกับผู้หญิงตรงหน้าเป็นเรื่องโง่เขลา เพราะไม่ว่าจะยกเหตุผลมากมายสักแค่ไหนก็ไม่เคยเป็นที่ถูกใจ...กิมเน้ยเลี้ยงลูกเหมือนพระเจ้า คมชาญถูกทุกอย่าง ขณะที่ลูกสะใภ้ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะทวงถามหรืออธิบายความจริงตลอดเวลาสองปีที่แต่งงานเข้ามาในบ้านนี้ ลลิตาเรียนรู้ว่าการอยู่อย่างไม่มีปากมีเสียงและทนฟังคำด่าที่หาสาระไม่ได้มันง่ายกว่า ดังนั้นหญิงสาวจึงพยักหน้ารับคำ

“คะอ๊าแม่ เดี่ยวหลินจะไปเตรียมข้าวให้เฮีย” พอจะก้าวเข้าไปแม่สามีก็โวยลั่น

“โธ้ย ไม่ต้องแล้ว อาเคี้ยงอี่ไม่รอเมียอย่างลื้อหรือก อีแต่งตัวจะออกไปหาอะไรกินข้างนอกแล้ว ลื้อมัวแต่ซักซำนะอาหลิน ทำอะไรก็ช้า คิดอะไรก็ช้า ไม่ทันใจอีสักอย่าง อย่างนี้ลื้อถึงได้เบือลื้อนั๊ก อ้าว...อย่าเดินหนีอ๊าหน้า

อาหลิน อ้าย้งว่าลือไม่จบ”

ใครจะบ่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเถิด แต่การรู้ว่าสามีจะไม่อยู่บ้านพาให้หล่อนก้าวขึ้นไปทีชั้นสอง ประตูห้องนอนเปิดขณะที่บุรุษหนุ่มผู้ถูกเอ่ยนามกำลังจะก้าวสวนออกมาพอดี ลลิตาชะงักมองสามีตั้งแต่ศีรษะจะจดปลายเท้า เขาสวมเสื้อตัวใหม่ พรมน้ำหอมจนกลิ่นฟุ้ง...คมชาญเองก็เหลือบมองภรรยาเช่นกัน เขาเป็นหนุ่มผิวขาว ตาดีเล็กตามแบบลูกคนจีนทั่วไป แต่เพราะรู้จักแต่งเนื้อแต่งตัวและรู้จักเข้าสังคมจึงจัดว่าเป็นคนดูดีคนหนึ่ง

“เฮียจะไปไหน” ปากถามออกไปทำไมก็ไม่ทราบทั้งที่คำตอบนั้นตายตัว

“ยุ่งน่า เฮียจะไปกินข้าวกับเพื่อน ไม่ต้องทำกับข้าวเพื่อเฮียนะ ถ้าอาม่าถามก็บอกว่าเฮียไปประชุมกับลูกค้าก็ได้ จะได้ไม่ต้องซักมาก” เขาโบยยความรับผิดชอบให้ภรรยาทันที

หล่อนวางของลงบนโต๊ะ จะว่าชินก็คงชินอยู่บ้าง แต่จะว่าเฉยชาเลยคงไม่ใช่ “รอสักสิบนาทีได้ไหมเฮีย ขอหลินอาบน้ำก่อน หลินจะไปกับเฮีย”

เขานิ่งไปชั่วครู่แล้วโบกมือไปมา

“ไม่ต้อง” เสียงนั้นเกือบเป็นตวาด “เพื่อนกลุ่มนี้ของเฮีย หลินไม่รู้จักหรอก ไปกินเฉยๆ ไม่ได้คุยกับใคร อยู่บ้านนี้แหละ จะได้ช่วยเฮียดูแลอาม่าด้วย หลินจะเอาแต่ตัวเองสบายไม่ได้ ต้องรู้จักทำเพื่อคนอื่นด้วย เฮียไปไม่เกินสามทุ่มก็กลับ”

การต่อว่านั้นเกือบทำให้ภรรยาอึดเยาะ ใครกันแน่ที่เอาแต่ตัวเองสบาย เขาเดินตัวปลิวออกไปกินข้าวกับเพื่อนขณะที่แม่กับเมียยังไม่รู้ว่วันนี้จะกินอะไร หนึ่งปีให้หลังมานี้ลลิตานับวันที่เขากลับมากินข้าวที่บ้านได้กินเนี่ยเข้าใจว่าบุตรชายติดงานต้องประชุมทุกวัน แต่ภรรยาอย่างหล่อนรู้ดีแก่ใจว่าสามีออกไปเมาเหล้าเข้าฝับ หรือไม่ก็เตร่อยู่แถวอาบอบนวดนั่นแหละ ที่รู้เพราะเวลาเอาเสื้อผ้าสามีไปซักมักจะเจอบัตรสมนาคุณจากสถานเริงรมย์ทั้งหลายที่เฝ้าเพื่อลดราคาครั้งต่อไป บางคราวเขาก็ลงทุนสมัครเป็นสมาชิก

วีไอพีของคลับเสียด้วยซ้ำ

“ตามใจเสียก็แล้วกัน เสียจะให้หลินเตรียมข้าวไว้ให้ตอนกลับมาใหม่”
 เขาหนึ่งคิดแล้วส่ายหน้า ยิ้มราวกับโล่งใจที่ภรรยาไม่ติดตามออกไป
 นอกบ้าน ก่อนจะแบมือ “ไม่ต้องหรอก หลินแคร์รอเปิดบ้านให้เสียก็พอ
 เพราะเสียไม่เอาบุญเฉไปด้วย แต่อย่าให้อาม่ารู้นะว่าเสียกลับดึก ช่วยดู
 ให้อาม่าเข้านอนก่อนสองทุ่มด้วย เอ่อ...พอมี้ให้เสียยิ้มก่อนสักสามพันใหม่
 เตียวลั่นเดือนเสียขออาม่ามาคืนให้”

ลลิตามองตามสามีขณะหยิบเงินออกมาจากกระเป๋า ในนั้นมีอยู่สี่พัน
 หล่อนกำลังหยิบตามจำนวนที่เขาขอแต่มีอาม่าหนีไปจนหมด
 กระเป๋า และเทของออกเพื่อให้แน่ใจว่าหล่อนมีอยู่เท่านั้น

“สี่พันก็ดี ติดกระเป๋าไว้”

“ขอหลินคืนพันหนึ่งก่อนเสีย อันนั้นอาม่าให้หลินไว้ซื้อของเข้าบ้าน”
 เงินกองกลางที่เบิกออกมาซื้อของเป็นรายสัปดาห์โดยหล่อนเป็นผู้ควบคุม
 การใช้จ่าย

เขาปิดมือภรรยา ไม่สนใจว่าหล่อนมีความจำเป็นต้องใช้เงินหรือไม่

“บอกแล้วไงว่าเตียวลั่นเดือนเสียคืน หลินอย่าเป็นคนเข้าใจอะไรยาก
 อย่างนี้สิ พรุ่งนี้หลินไปขออาม่าใหม่ก็ได้ หรือไม่ก็เอาเงินตัวเองออกไปก่อน
 ยังไงไอ้ที่ซื้อมาหลินก็ต้องกินต้องใช้เหมือนกัน จะมาหวังเกาะอาม่ากับเสีย
 กินอย่างเดียวไม่ช่วยกันออกมันก็เกินไป ครั้งนี้หลินออกเองเท่านั้นก็จบ”

นอกจากจะไม่สนใจแล้วเขายังทวงบุญคุณอีก ทำเอาลลิตาหนึ่งอึ้งพูด
 อะไรไม่ออก ได้แต่มองสามีเอาเงินตัวเองใส่กระเป๋าทางเกงแล้วเดินผิวกาก
 ออกจากห้องไป ร่างแบบบางทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดแรง ครอบครัวยุค
 คมชาญีเชื่อว่ายากจน มีธุรกิจร้านขายข้าวอยู่ในย่านเยาวราช ญาติส่งเงิน
 กงสีมาให้ทุกเดือนเป็นค่าใช้จ่าย ตัวเขาเองก็เป็นถึงผู้จัดการธนาคาร แต่เงิน
 ทุกบาทของสามีไม่เคยกระเด็นมาถึงคนที่บ้านเลย หลายเดือนให้หลังมานี้
 ช่วงใกล้สิ้นเดือนเขายังอับจนถึงขั้นต้องขอเงินหล่อนใช้ แต่ไม่กล้าไปขอ

มารดาเพราะกลัวเสียภาพพจน์ลูกที่ดี แล้วไอ้ที่ว่าจะใช้ให้ตอนสิ้นเดือนก็เหลวไม่เป็นท่าทุกครั้ง สี่พันบาทคราวนี้คงไม่ได้คืนเช่นเดียวกัน แค่ว่าพรุ่งนี้จะเอาเงินที่เหน็บชื่อของ...หล่อนก็แทบหมดแรง

เข้มนล้นกระดิกอย่างเชื่องช้าผ่านเลขสองมาเกือบครึ่ง ขณะที่เข้มนยาวกำลังจะข้ามเขตของเลขห้าไปหาเลขหก แต่ยังไม่ไรของคมชาญ ลลิตานั่งอ่านหนังสืออยู่ที่เก้าอี้ในห้องโถง และพยายามห้ามไม่ให้ตาปิด ทั้งที่ควรจะขึ้นไปนอนตั้งแต่สามทุ่มครึ่งแล้วด้วยซ้ำ แต่ถ้าเขากลับมาในสภาพเมามายแล้วไม่มีใครคอยเปิดประตูให้จะกลายเป็นเรื่องขึ้นมาอีก หญิงสาวลุกขึ้นไปล้างหน้าและดื่มน้ำเย็นเพื่อปลุกให้ตัวเองตื่น แต่เหนื้ยังไม่ถึงปากแก้วเลยด้วยซ้ำตอนที่แสงวับแวมลอดผ่านหน้าต่างบานเกล็ดของห้องโถงเข้ามา เสียงรถสามล้อจอดอยู่หน้าบ้าน ฝ่ายภรรยาจึงรีบกุญแจออกไปเปิดประตูรั้วรถพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วทันทีที่ประตูเหล็กเปิดกว้างพอ ฉีดยดตัวหล่อนจนซุดนอนที่ทำจากผ้าเนื้อบางปลิวสะบัด

“หลินฯ ชักช้าอะไรอยู่วะ”

สามีตะโกนเรียกขณะที่หล่อนกำลังปิดประตู ก่อนจะวิ่งไปหาคนที่เปิดประตูรถเอาไว้ กลิ่นเหล้าโชยออกมา แสงไฟจากในรถส่องให้เห็นว่าหน้าเขาแดงจัด หล่อนมีเวลาแค่ถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วก้มลงไปดึงแขนเขา มาพาดคอประคองออกจากรถ แต่คนเมายังโวยวาย

“ชักช้าจริงโวย ่วง่วงจะตายชัก”

เวลาเมาคมชาญก็ไม่ต่างกับคนอื่นนัก เขาหยาบคายอย่างที่เวลามีสติจะไม่มีทางทำ บางคราวไร้สติไปเลยก็มี ดังเช่นในตอนหนึ่งที่หญิงสาวต้องทนฟังคำสบถหยาบคายมากมายจากปากสามีขณะประคองกึ่งลากเขาขึ้นไปในห้องนอนชั้นบนของบ้าน ชายหนุ่มไม่ใช่คนตัวใหญ่ ทว่าลลิตาเองต่างหากที่บอบบาง ดีที่หล่อนสูง แต่ก็ผอมจนสู้แรงคนเมาไม่ไหว หลังจากวางร่างนั้นลงบนที่นอนสำเร็จก็ปาดเหงื่อที่ไหลซึม หล่อนถอดเสื้อผ้าเขาออกแล้วยก

กะละมังเล็กใส่เข้ามาเช็ดตัวให้

คนเมายังโวยวาย มือปัดปายอย่างรำคาญใจ พอหล่อนดึงคอเสื้อที่ปลดกระดุมออกก็ชะงักเพราะเห็นรอยลิปสติกชัดเจน มันพร่างพรमจากหลังหูจนถึงอก มือที่กำผ้าเช็ดตัวสั่นระริก น้ำตาเหมือนจะเอ่อออกมาแต่ยังก้มหน้าเช็ดตัวให้เขาต่อไป ทั้งที่ถามตัวเองบ่อยครั้งว่ายังไม่ชินอีกหรือ จะเรียกว่าอะไรดี นอกใจหรือแค้นอกกาย ลลิตาปลอบตัวเองด้วยประโยคนี้เสมอ อย่างน้อยเขาก็ยังให้เกียรติ ไม่เคยพาผู้หญิงที่ไหนมาเยาะเย้ยให้หล่อนอับอาย

กว่าจะจัดการให้อีกฝ่ายสงบลงได้ก็จวนจะตีสี่ แทบไม่มีเวลานอนด้วยซ้ำเพราะอีกครั้งชั่วโมงแม่สามีก็จะตื่น หล่อนต้องออกไปเตรียมกับข้าวและกลับมาอาบน้ำอาบท่าเพื่อไปทำงานให้ทันตอนหกโมงเช้าก่อนที่รถจะติด

พอตีสี่ครึ่งก็มึนเขี้ยวก็เดินลงมาจากห้องนอนของตัวเองตรงเวลาไม่ขาดไม่เกิน แต่วันนี้ลูกสะใภ้ยังจัดการงานบ้านที่ควรจะเสร็จแล้วไม่เรียบร้อย ความไม่พอใจแล่นขึ้นมาบนหน้าก่อนที่ร่างอวบอัดในชุดผ้าแพรสีเขียวเข้มจะเดินเข้าไปในครัว ซึ่งสะใภ้กำลังคร่ำเคร่งอยู่หน้าเตา แต่เพราะง่วงจัดจนตาเกือบปิดจึงไม่ได้ยินว่าแม่สามีตะโกนเรียกอยู่ที่หน้าครัว จนกระทั่งอะไรบางอย่างลอยมากระแทกต้นแขนนั้นแหละหล่อนจึงสะดุ้งแล้วหันไปมอง

“มีหูเอาไว้ทำอะไรถ้าเรียกแล้วไม่ได้ยิน” เสียงด่าแผดลั่น

“ขอโทษค่ะอาม้า หลินเหม่อไปหน่อย”

“อ้าวเรียกคอกแบบแตก ลือบอกว่าเหม่อ ลือนี้มันใช้ไม่ได้” พุดแล้วก็ขยับเข้าหาอีกฝ่ายซึ่งตนชี้พัดจ่อหน้าอยู่ “ทำงานในครัวแล้วเหม่อแบบลือ ถ้าไฟไหม้บ้านอ้าวขึ้นมาใครจะรับผิดชอบซะฮาหลิน โอ๊ย...อ้าวไม่รู้จะด่าลือยังไงแล้ว ทำไมเอาเคี้ยงเลือกลือมาเป็นเมียก็ไม่รู้ ไม่ได้ตั้งใจอ้าวสักอย่าง”

ลลิตาไม่ได้โต้ตอบอะไร ตั้งแต่แต่งงานเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้สองปี หล่อนได้ยินแม่สามีด่าคำนี้มาแล้วไม่รู้กี่หน ถ้าจะโดนอีกสักครั้งก็ไม่เสียหายหรือน่าเสียใจอะไรนัก บางคราวหล่อนก็นึกสนับสนุนด้วยว่าเหตุใดหนอ

ผู้ชายอย่างคมชาญจึงเลือกหล่อนมาเป็นภรรยา

พอตาจนสาแก่ใจคนสูงวัยก็ถามหาลูกรัก “อาเคี้ยงยังนอนอยู่หรือ”

“คะ อาม่าจะให้ปลุกใหม่คะ”

“ไม่ต้อง ผู้ทำงานมาเหนื่อยๆ ก็ให้อนอนพัก จะไปรบกวนทำอะไร
อัวไม่คุยกับลื้อแล้ว อารมณ์เสีย!” พุดจบกิมเน้ยก็ออกจากคร่าวไปนั่งอยู่หน้า
จอโทรทัศน์และเปิดดูรายการยามเช้า

ถ้าแม่สามีเห็นใจหล่อนอย่างลูกชายตัวเองบ้างก็คงจะดี คิด...ได้แค่
คิดเท่านั้น

เจ็ดโมงครึ่งหญิงสาวก็เดินทางมาถึงที่ทำงานที่หล่อนเป็นพนักงาน
แผนกบัญชี ห้องนั้นยังโล่งไม่ค่อยมีคนนัก พอแก่การพบบลัที่โต๊ะทำงาน
สักครึ่งชั่วโมงก็ยังดี แปดโมงเช้าพนักงานคนอื่นทยอยเข้ามาแล้ว หญิงสาว
ได้ยินเสียงพุดคุยก็เหมือนนาฬิกาปลุกให้ตื่นเพื่อเริ่มต้นทำงานตามปกติ
ทว่าเค้าลางของความวุ่นวายก็มาเยือน ช่วงพักเที่ยงหลังจากกินข้าวเสร็จ
หล่อนมักเป็นคนแรกที่ขึ้นมาทำงานเสมอ แต่กลับเห็นเจ้านายยืนรออยู่ที่โต๊ะ

“คุณลลิตา ตามไปพบผมที่ห้องทำงานหน่อย” เจ้านายพุดเสียงเรียบ
เรียบขาด

หล่อนทำได้แค่พยักหน้ารับคำ ขณะที่สมองพยายามจินตนาการว่า
ตัวเองทำอะไรผิดอะไรเอาไว้ หรือตัวเลขบัญชีเดือนนี้ที่เพิ่งส่งไปผิดพลาด
ทั้งที่ทวนหลายรอบแล้วกระนั้นหรือ ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่เข้าใจ แต่พยายาม
ค้นหาคำตอบแทบตายก็จนใจ ลู่ว่างไปถามต่อหน้าเลยดีกว่า...หญิงสาวเดิน
ตามเจ้านายเข้าไปในห้อง ผู้จัดการบริษัทเป็นชายวัยเกือบห้าสิบ รูปร่างดี
ผมดำแซมขาวปิดเสียไปทางด้านหลัง ดวงตารีเรียวหรือมองพนักงานที่ตัวเอง
เรียกพบด้วยท่าทางไม่พอใจนัก การเรียกพนักงานที่ทำผิดเป็นเรื่องปกติของ
การทำงาน เพียงแต่หญิงสาวไม่ทันนึกว่าจะถึงคิวของตัวเอง

“ทราบไหมว่าผมเรียกคุณมาทำไม”

คำถามเรียบง่ายแต่ตอบได้ยากยิ่ง “ดิฉันไม่ทราบค่ะ”

เขาผ่อนลมหายใจ เอนกายพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางเป็นงานเป็นการ สายตาที่มองสบมาทำให้หญิงสาวขลุ่ยไปทั้งตัวเหมือนกำลังถูกสอบสวน เขาพยายามหาความจริงจากหล่อน ความจริงที่ไม่รู้ว่าคืออะไรกันแน่

“ผมแค่เรียกคุณเข้ามาตักเตือนเรื่องพฤติกรรมไม่เหมาะสม”

“ก็เร็ววโง่งมวตจนแทบจะพันกัน “พฤติกรรมไม่เหมาะสม?”

“ใช่ พฤติกรรมไม่เหมาะสมนั้นแหละ เมื่อเข้าผมไม่ทราบว่าคุณเหนื่อย นอนน้อย หรือมีเหตุผลอะไร แต่การมาพบหลับในที่ทำงานไม่ใช่พฤติกรรมที่เหมาะสมนัก บริษัทของเราติดต่อกับลูกค้าตลอดเวลา ถ้าบังเอิญมีลูกค้ามาพบสภาพแบบนี้เข้า คุณว่ามันสมควรหรือเปล่า ผมไม่อยากจะว่าคุณหรอกนะ แต่มันเป็นกฎ...” ท่าทางเขาอาหารหล่อนไม่น้อย

“ดิฉันทราบค่ะ และจะไม่มีเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นอีก”

“ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้ แต่ยังไงผมก็ยังคงต้องลงโทษปรับคุณเอาไว้ก่อนเพราะมันเป็นกฎ เข้าใจผมนะคุณลลิตา” เขาพูดพลางจذبางอย่างลงบนกระดาษในแฟ้มงาน

เมื่ออยากจะค้านแทบขาดใจว่าเวลาที่หล่อนหลับหลับมันเข้าเกินกว่าจะมีลูกค้ามาติดต่อกัน ความจริงยังไม่ถึงเวลาเข้างานเลยด้วยซ้ำ แต่เพราะไม่ยอมมีปัญญา สุดท้ายจึงปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้น การมีปัญญาเป็นเรื่องยุ่งยาก รุนวาย ถ้าอะไรที่ปล่อยให้หล่อนก็อยากจะปล่อยให้ การถูกเอาเปรียบนิดหน่อยเพื่อหาเรื่องหักเงินเดือนไม่ใช่เรื่องหนักหนาเท่าไร ถ้าหล่อนไม่สร้างเรื่องอีกก็คงโดนหักไม่กี่ร้อยหรอก

ในขณะที่กำลังจะก้าวออกจากห้องหญิงสาวก็รู้สึกว่สายตานั้นมองตามมาไม่ห่าง แต่ไม่นานก็หายไป ลมหายใจถูกเป่าออกจากปาก แต่ละวันของลลิตาผ่านไปอย่างยากลำบาก ชีวิตเหมือนศูนย์รวมของความ รุนวายที่บ้านแล้วก็ยังมาเจอเจ้านายจ้องจับผิด ส่วนเรื่องที่บ้านวันนี้คงต้องควักเงินตัวเองออกมาจ่ายค่าอาหารก่อน ใครจะกล้าไปขอเงินจากแม่สามี

แค่นี้คนในบ้านก็มองหล่อนเหมือนปลิงคอยดูดเลือด ยิ่งบอกว่าถูกคมชาวยึดเงินก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้ กิมแนยคงตำหล่อนเจ็ดวันไม่ซ้ำกันแน่นอน

วันเงินเดือนออกของคมชาวยเหมือนวันฉลองที่ต้องเมาแบบถึงไหนถึงกัน เขาจะกลับบ้านดีกว่าปกติ บางครั้งก็กลับเช้า แต่ชายหนุ่มรู้เวลาดี ถ้ากลับดึกต้องหลังสามทุ่ม ถ้าจะกลับเช้าต้องระหว่างหกโมงครึ่งถึงเจ็ดโมงเช้า เพราะกิมแนยจะหมกตัวอยู่ในห้องพระเพื่อสวดมนต์เป็นกิจวัตรประจำวัน วันนั้นก็เช่นกัน ลลิตานั่งตบยุบรอสามีตั้งแต่เย็น แต่เขากลับมาตอนเกือบตีหนึ่ง เสียงรถและแสงไฟหน้าบ้านเตือนให้รีบลุกขึ้นไปเปิดประตู... ทว่าในรถที่แล่นผ่านหน้าไปไม่ได้มีแค่สามี หญิงสาวเดินตรงไปที่รถขณะที่ประตูฝั่งคนขับเปิดออก สามีเดินโซเซกลิ้งสุราโซยคลั่งไปยังอีกฝั่ง และผลักรรยาที่ยื่นขวางทางล้มลงอย่างไม่ไยดี ลลิตาได้แต่มองสามีเปิดประตูพาร่างอวบน้ำในสภาพเมามายไม่ต่างกับนักลงมาจากรถ สตรีผมดำยาวอยู่ในชุดวามหวิวเกือบเปลือยเปิดเปลือกตามองร่างที่ล้มลงไปนั่งพับเพียบอยู่ที่พื้นแล้วยิ้มเหยียด ก่อนจะขับไหล่คมชาวยแล้วเดินโอบเอวคุยระริกระรินเข้าไปในบ้าน

ลลิตาตะลึงก่อนจะลุกตามไป หล่อนรั้งแขนสามีได้ตรงเชิงบันได สะบัดแขนออก หล่อนจึงกระโจนขึ้นไปตักและกางแขนไม่ยอมให้เขาขยับหนีไปไหนอีก พยายามสะกดอารมณ์อย่างยิ่งขณะที่เอ่ยปากถาม

“เฮียพาดูหญิงคนนีที่บ้านเราทำไม”

คมชาวยิ้มเยาะแล้วกระชับอ้อมแขนรั้งร่างนั้นไปจับต่อหน้าต่อตาสีลารักเผ็ดร้อนนั้นเส้าชานเข้าไปถึงดวงจิตคนมอง หญิงสาวเอื้อมมือไปกระซอกสองร่างออกจากกัน แต่มือหนาแกร่งคว้าแขนภรรยาเอาไว้ เขากระซอกจนหล่อนเซเกือบกลิ้งตกบันได และยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหูเพื่อบอกสาเหตุที่พาสตรีข้างกายเข้ามาในบ้าน ถ้อยคำหยาบคายบอกเล่าว่ากิจกรรมต่อไปที่จะทำกับผู้หญิงคนนั้นคืออะไร ทุกชั้นตอนละเอียดลออจน

จินตนาการภาพบุภาพธิดาตามได้ คนฟังยืนตัวแข็งทื่อ หน้าชาเหมือนถูกตบ พอผลออกเขาก็เหวี่ยงหล่อนร่วงจากบันได ทุกส่วนของร่างกายสัมผัสกับความแข็งและเหลี่ยมมุมของขั้นบันไดจนท้ายที่สุดร่างบอบบางก็ลงไปกองอยู่ที่พื้น ทว่าเขาไม่แม้แต่จะแยแส

ลลิตาได้ยินเสียงหัวเราะระรื่นแว่วมา หล่อนเจ็บไปทั่วทั้งร่าง ความคิดที่ว่าจะทำอย่างไรหรือควรทำอะไรไม่ได้โผล่เข้ามาในหัว หล่อนนอนกองอยู่ตรงนั้นเนิ่นนาน ได้ยินเสียงสามีเรียงรักเรียงสวาทกับผู้หญิงคนอื่นแว่วมาจากห้องนอน หญิงสาวเจ็บจนจุก แต่ทำได้แค่กอดตัวเองสะอื้นให้อยู่ที่ตึนบันไดเหมือนคนกำลังตกนรกทั้งเป็น

รุ่งเช้าวันนั้นกิมแนยลงมาเจอลูกสะใภ้ที่นั่งอยู่ในห้องโถง บ้านถูกจัดเก็บทำความสะอาดเรียบร้อย อาหารเช้าหอมกรุ่น แต่ดวงหน้าคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นเหม่อลอย ตาแดงช้ำ เนื้อตัวมีแต่รอยเขียวจ้ำ แม่สามีไม่กล้าเอ่ยปากถามด้วยซ้ำว่าลูกสะใภ้ไปโดนอะไรมา บางทีอาจเพราะรู้ดีอยู่แก่ใจแล้วก็ได้ พอหกโมงหญิงสาวก็ขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวตามปกติโดยไม่ปริปากพูดอะไรสักคำ

หล่อนเดินผ่านกองเสื้อผ้าที่ถูกถอดทิ้งกระจัดกระจายคนละทิศละทาง คราวนี้คมซาญทำอย่างร้ายกาจและเจ็บแสบที่สุด ยิ่งนึกน้ำตาก็เหมือนจะนองในอก หญิงสาวไม่กล้าเงยหน้ามองสองร่างที่เกยกายกันอยู่บนเตียงด้วยซ้ำ เนื้อแนบเนื้อเปล่าเปลือย สามีไม่เหลือคราบของผู้จัดการธนาคารหนุ่มเลยแม้แต่น้อย...หญิงสาวสุดลมหายใจเล็กแล้วจัดการธุระของตัวเองให้เสร็จ เมื่อลงไปก็ไหว้ลาแม่สามีโดยไม่ได้พูดอะไร แต่ความสงสัยนั้นนำพาให้หญิงสาววิ่งเดินขึ้นไปบนห้องนอนด้วยสงสัยว่าบุตรชายทำสิ่งใดเอาไว้ ประตูห้องนอนถูกเปิดกว้าง ภาพตรงหน้าทำให้กิมแนยยกมือทาบอก

“อาเคี้ยง!”

ลลิตามาทำงานในสภาพของคนที่ไม่มีแรงจะสู้รบกับใคร หญิงสาวนั่งลงและเริ่มงานตั้งแต่เจ็ดโมงครึ่ง...ทำไปเถอะ ทำไปเท่าที่ทำได้ เพื่อภาพ

อุบาทว์ที่ติดตาจะเลื่อนหายไปบ้าง หล่อนจะพูดอะไรก็ได้ หรือบางทีอาจไม่ควรพูดอะไรเลยสักคำ เพราะตลอดชีวิตถูกสอนมาว่าผู้หญิงเมื่ออยู่บ้านต้องเชื่อฟังบิดา ออกเรือนต้องเชื่อฟังสามี หล่อนจึงปฏิบัติตัวเช่นนั้นเสมอ สองปีที่อดทนกับการถูกใช้งานเหมือนคนรับใช้ในบ้านที่ไม่มีปากมีเสียง การเที่ยวกลางคืนหรือผู้หญิงของคมชาญเป็นเรื่องที่พอยอมรับได้... บิดาก็ทำ

บิดามีเมียเล็กเมียน้อยมากมาย แม่แต่แม่... ก็เป็นเมียน้อยซึ่งบังเอิญโชคดีที่ครอบครัวสามียอมรับ เมื่อหงส์ผู้เป็นภรรยาเอกเสียชีวิต แม่จึงได้ขึ้นมาอยู่ตึกใหญ่ ชีวิตตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ของลลิตาจึงอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผู้หญิงต่างก็เป็นรองผู้ชาย บิดามีผู้หญิงมากมาย ภรรยาทั้งสองต่างก็ยอม เมื่อคมชาญจะมีบ้างหล่อนได้แต่กลืนน้ำตาอมรับ แต่คราวนี้เขาถึงขั้นพาผู้หญิงอื่นมาที่บ้าน เสพสมในห้องนอนที่เคยเข้าหอและอยู่ร่วมกันมือบางยกขึ้นทาบอก รู้สึกเหมือนใจจะขาด ถ้าถามว่ารักสามีหรือไม่ หล่อนก็ตอบไม่ถูก ด้วยเมื่อแรกเริ่มการแต่งงานเกิดจากความเหมาะสมที่ผู้ใหญ่ตกลงกันเอง ลลิตาที่เดินตามคำสั่งของผู้เป็นพ่อทุกอย่างจึงก้มหน้ารับคำอย่างง่ายตาย เพราะเห็นว่าเขาหน้าตาดี การศึกษาสูง หน้าที่การงานก็มั่นคง ใครจะรู้... เขาเหมือนพ่อ แต่เลวร้ายกว่า อย่างน้อยตั้งแต่แม่ขึ้นมาอยู่บนตึกใหญ่และหล่อนจำความได้ พ่อก็ไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนมาให้แม่เห็น

“หลิน...”

เสียงเรียกปลุกให้หล่อนตื่นจากภวังค์ความคิด เบื้องหน้าคือผู้หญิงวัยกลางคนซึ่มมือไปทางห้องทำงานของผู้จัดการ

“เจ้านายเรียกหาณะะ ไปทำอะไรอะไรเอาไว้อีก”

“ยังไม่ได้ทำอะไรเลยคะ” หน้าหล่อนดูอิดโรย อีกฝ่ายจึงลูบหลังปลอบ

“อย่างนั้นก็ใจเย็นๆ ถ้าเจ้านายดุก็อย่าเถียง เรามั่นชวย ไม่รู้เขาอะไรกับเรานักหนา อดทนไว้นะหลินเอ๊ย งานมันหายาก”

เพราะคิดแบบนี้ถึงยอม เพราะคิดเช่นนี้จึงทนกับการหักเงินเดือนเล็กน้อย โบนัสที่ไม่ได้รับ หรือคำว่ากล่าวซึ่งบางครั้งไร้มูลความจริง... ว่าง

แบบบางเดินไปยังห้องทำงานผู้จัดการ เขานั่งอยู่หลังโต๊ะเงยหน้ามองหญิงสาว ก่อนจะละมือจากงานที่อ่านอยู่ และผายมือไปยังเก้าอี้ หลอนหนึ่งแต่โดยดี พยายามซ่อนรอยขำที่แขนเอาไว้อย่างมิดชิดและก้มหน้ารอฟังคำตำหนิ

“ตัวเลขบัญชีที่ส่งผมมาเมื่อวานผิดพลาดนะ”

“ดิฉันตรวจสอบหลายรอบแล้วนะค่ะ” หลอนเปลอเถียงออกไปเพราะมั่นใจว่าทวนหลายครั้งจนไม่น่าจะมีอะไรหลุดรอดสายตาไปได้ แต่ผู้จัดการกลับหรีตามองแล้วเอียงคอถามเสียงเครียด

“จะว่าผมดูงานผิดอย่างนั้นหรือคุณลลิตา”

“ดิฉันไม่ได้หมายถึงแบบนี้ค่ะ”

“ก็ถ้าคุณบอกว่าคุณไม่ผิด แสดงว่าคนที่ผิดก็คือผม มันต้องมีใครสักคนที่ผิดจริงไหม เอาละ คุณว่าใครผิด”

คำถามนั้นกำหนดคำตอบเอาไว้อยู่แล้ว ความเครียดที่สะสมทำให้หญิงสาวเกือบน้ำตาตก แต่ก็พยักหน้ารับคำอย่างเสียไม่ได้ “ค่ะ เป็นความผิดพลาดของดิฉันเองค่ะ”

“เท่านั้นแหละ คราวก่อนคุณเพิ่งโดนทัณฑ์บนไม่ใช่หรือ ตัวเลขพวกนี้ถ้าขึ้นไปถึงผู้บริหาร คนที่ต้องรับผิดชอบก็คือผม มันอาจทำให้งบประมาณที่จะลงมาปีหน้าเกิดการเปลี่ยนแปลงได้นะ ความผิดของคุณ” เขาย้ำอีกครั้ง “คุณคิดว่าผมควรทำอะไร ตัดเงินเดือน ตัดโบนัส หรือพักงาน”

“อย่าเลยค่ะ” โบนัสที่ไม่เคยได้รับ เงินเดือนที่น้อยนิดอยู่แล้ว ไหนจะภาระที่ต้องรับผิดชอบซื้อของเข้าบ้านอีก หญิงสาวไม่พร้อมสำหรับการถูกลงโทษให้พักงาน

คนพียงยิ้มกริ่มก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินอ้อมโต๊ะมาหา “ผมเข้าใจว่าใครก็ไม่อยากโดนพักงาน แต่โทษของคุณไม่ใช่จริงๆ จะเอาอย่างไรดี ผมเองก็เห็นใจคุณนะ ทางช่วยมันก็มี แต่เสียเวลานิดหน่อยจะยอมไหม”

คำถามนั้นจบลงเมื่อผู้จัดการอ้อมมายืนอยู่หลังหลอนพอดิบพอดี ลลิตาเสียวสันหลังวาบ ก่อนจะสะดุ้งเมื่อมือหนาวางลงบนไหล่แล้วบีบกระชับ

รู้สึกได้ว่ามีอีกข้างของเขาลูบผมยาวสลายและดอมดมจนสาแก่ใจ

“ไปสนุกด้วยกันหน่อย ผมอาจยอมทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นก็ได้”

ลมหายใจที่เป่าอยู่ตรงต้นคอทำให้หล่อนหนาวสะท้าน นิ่งอึ้งเหมือนรู้ว่าสุดท้ายสิ่งที่จะต้องเผชิญคืออะไร มือกำเท้าแขนเก้าอี้แน่น ยิ่งเขาใกล้เข้ามาเท่าไรก็ยิ่งเหมือนนรกร้อนอยู่ตรงหน้า หญิงสาวสะดุ้งแล้วตัดสินใจเดินหนีไปซุกตัวอยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันจะเขียนหนังสือชี้แจงกับผู้บริหารเอง” เสี่ยงกับการชี้แจงให้ผู้บริหารฟังน่าจะง่ายกว่า

เขามองอย่างไม่สบอารมณ์ ย่างสามขุมมากระหว่างหล่อนกับประตู ห้องนี้ลึบจากสายตาคณายนอก ถ้าเขาทำอะไรหล่อนจะสู้แรงไหวหรือ “อย่าเรื่องมากนำคุณลลิตา”

“ดิฉันมีสามีแล้ว” หล่อนอ้ำ แต่คนฟังกลับหัวเราะ

“คิดว่าผมไม่หาสาวบริสุทธิ์หรือยังไงคุณลลิตา คุณมีสามี ผมก็มีภรรยา ผมไม่ได้ต้องการอะไรจากคุณมากมายนักหรอก แค่นุ่กกันชั่วคราว แลกกับตำแหน่งเลขานุการของผมเอาไหม เงินเดือนเท่าหนึ่งจากที่ได้อยู่และโบนัสปลายปี ลึ่ปีนี้ผู้บริหารจะไปเที่ยวที่จีน ผมจะให้คุณเป็นผู้ติดตาม ไปพักฟรี เที่ยวฟรี” เขายกผลประโยชน์มากมายมาล่อ เงินเดือนโบนัสก็แค่ค่าตัวที่นอนกับเขา “คุณมีแต่กำไร ไม่เห็นจะเสียอะไรสักอย่าง ไม่ต้องห่วงเรื่องห้องด้วย ผมทำหมั้นแล้ว ค่าโรงแรมผมออกให้เอง” เขาพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติ

หญิงสาวน้ำตาตก พุดอะไรไม่ออก ขณะที่ชายเบื้องหน้าก้าวเข้ามาใกล้ พอจะเบี่ยงตัวหลบอีกฝ่ายก็ล็อกแขนแน่น ลลิตามองผู้จัดการเหมือนสัตว์ป่าตัวหนึ่ง แม้วางอนและขอร้องเท่าไรก็เปล่าประโยชน์ จะร้องให้ใครช่วยก็เหมือนประจานตัวเอง สมองเหมือนถูกตีด้วยของหนักจนคิดอะไรไม่ออก ไบหนั้นยืนเข้ามาใกล้ จะจูบหล่อนให้ได้ หญิงสาวกลั่นเสียงร้องแล้วออกแรงผลักเต็มกำลัง ร่างนั้นเซออกไปแค่เล็กน้อยก็ก้าวเข้ามาใหม่ แต่

หล่อนทนไม่ได้อีกแล้ว มือข้างที่เป็นอิสระคว้าแจกันซึ่งประดับอยู่ข้างห้อง ได้ก็ฟาดที่ศีรษะอีกฝ่ายอย่างแรง ทำให้ร่างของชายวัยกลางคนล้มลงกับพื้น มีอぐมศีรษะแล้วร้องลั่น

ลลิตาวิ่งออกจากห้องไปคว่ำกระเป่าที่โต๊ะทำงานของตัวเอง หล่อนปาดน้ำตาพลางก้าวออกจากบริษัทโดยไม่หันกลับไปมอง ผู้จัดการจะเป็นอย่างไรหล่อนไม่รู้ ไม่อยากรู้!

๒

ลลิตาก้าวลงจากรถแล้วสาวเท้าเนิบช้าด้วยหัวสมองว่างเปล่า ผู้จัดการจะเป็นอย่างไร พรุ่งนี้หล่อนควรเผชิญหน้ากับคำถามมากมายอย่างไร ถ้าบอกความจริง...ใครจะเชื่อ หรือบางทีถ้าผู้จัดการไม่พูดอะไร หล่อนควรจะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นดีหรือไม่ งานหายาก ยิ่งตงงานในวัยใกล้สามสิบก็ยิ่งยาก

เสียงหัวเราะครื้นเครงจากในบ้านทำให้หล่อนอดขมวดคิ้วไม่ได้ เมื่อมองไปเห็นรถสามล้อจอดอยู่ในโรงรถติดตัวบ้าน และรองเท้าที่เขาสลัดทิ้งเอาไว้เมื่อคืนยังอยู่ที่เดิม แสดงว่าวันนี้ไม่ได้ออกไปไหน ที่สำคัญ รองเท้าผู้หญิงคนนั้นก็ยังอยู่...หัวใจหญิงสาวเต้นระทึก เพราะแน่ใจว่าหนึ่งในเสียงหัวเราะนั้นคือสามี อีกเสียงคือกิมเน้ย และเสียงสุดท้ายทำให้หัวใจหล่อนไปอยู่ที่ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้ายิ่งกดหัวใจ โต้ะอาหารที่เคยนั่งกินข้าวกันสามคนเวลานี้มีสตรีอีกคนหนึ่งแทนที่หล่อนเสียแล้ว อาหารที่ทำเอาไว้เมื่อเช้า ถูกลิ้มรสพร้อมบทสนทนาสนุกสนานที่หล่อนไม่มีส่วนร่วม แม่สามียิ้มแย้มเอาใจลูกชาย ส่วนคนชาญก็เอาใจผู้หญิงคนใหม่ของเขา...น้ำตาไหลออกมา

ตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ รู้แต่ว่าก้าวเข้าไปในบ้านอย่างไรเร็วแรง

“เฮีย...” เสียงลลิตาแหบแผ่ว หล่นนอกดกระเป่าแน่นขณะก้าวเข้าไป
ผู้ร่วมโต๊ะอาหารทั้งสามคนหันมามอง กิมเนี้ยกับคมซาญคัลลายชะงัก
ไปครู่หนึ่งก่อนตั้งสติได้ หญิงสาวกวาดตามองคนทั้งหมด แม่สามมีเมินหน้า
หน้า ขณะที่สามีหลบสายตา ก็มมองจางตัวเอง ส่วนผู้หญิงคนนั้นยิ้มให้
อย่างสาแก่ใจ

“ทำไมวันนี้หลินกลับเร็วนักล่ะ” เขายังมีแก่ใจถาม

“ทำไมผู้หญิงคนนี้นั่งอยู่ที่นี้ล่ะเฮีย ทำไมเฮีย นี่ชุดของหลินนะ” ลลิตา
เพิ่งเห็นว่าชุดที่ผู้หญิงคนนั้นสวมคือชุดที่หล่นซื้อเก็บไว้ และไม่กล้าแม้แต่
จะเอาออกมาสวม มันใหม่เอี่ยม ราคาแพง คนพูดน้ำตาคลอ “ชุดนี้หลินซื้อ
เอาไว้ใส่ไปงานรับปริญญาหน่อย หลินยังไม่ได้ใช้เลย”

“ลื้อจะงกอะไรนักหนาจะกะอีแค่เสื้อชุดเดียว” กิมเนี้ยโวยวาย “อีไม่มี
ชุดเปลี่ยน ก็แค่ชวยืม”

หล่นตวัดสายตามองแม่สามี “ผู้หญิงคนนี้เอาสิทธิ์อะไรมาใส่เสื้อผ้า
ของหลินล่ะอาม่า ชุดของหลิน แก้อีของหลิน ห้องของหลิน เตียงของหลิน
ที่ของหลิน เฮียของหลิน ผู้หญิงคนนี้มีสิทธิ์อะไรมายุ่งวุ่นวายในชีวิตหลิน
เธออาม่า เฮียตอบหลินได้ไหม ทำไมเฮียยอมให้เขามายุ่งกับของของหลิน
คนของหลิน” หญิงสาวเจ็บจนจุกไปทั้งอก เท่าที่ผ่านมาเขายังกริดหัวใจหล่น
ยับเยินไม่พออีกหรือ

“โธ่หลิน ใจเย็นๆ ลี”

“เท่านี้หลินยังเย็นไม่พออีกเธอเฮีย” เขาจะให้หล่นอดทนแค่ไหน
ยอมขนาดไหน

“มันก็ความผิดลื้อนะอาหลิน ลื้อแต่งงานกับอาเคี้ยงมานานแต่ไม่มี
ลูก คนจีนนะอาหลิน หน้าที่สำคัญคือต้องมีลูกชายเอาไว้สืบตระกูล เมีย
มีหน้าที่ทำลูกชายให้ผิว แต่ลื้อมันใช้ไม่ได้ ลื้อไม่มีลูกชาย อาเคี้ยงอีกก็ต้องหา
คนใหม่ ถ้าลื้อจะถามว่าอีมีสิทธิ์อะไร ก็สิทธิ์ในฐานะเมียของลูกชายอ้าวไ้

อาหลิน” แม่สามีพูดไม่หยุดปาก

คนฟังเหมือนถูกตบหน้า “หลินพยายามแล้ว”

“แต่ลือพยายามไม่พอ อ้าวกับอาเคี้ยงไม่ได้อยากได้ความพยายาม อ้าวอยากได้หลานชาย แต่ลือให้อ้าวไม่ได้ อาเคี้ยงอีกก็ต้องหาคนอื่นที่ทำลูกชายให้ลือได้”

ลลิตาเถียงไม่ออก ได้แต่มองหน้าแม่สามีนั่งอยู่อย่างนั้น ก่อนจะหันไปมองผู้หญิงอีกคนที่สามีเอาตัวบังไว้

“อาม่าก็เลยสนับสนุนให้เฮียมีเมียหน่อย”

“เออ!” กิมเน้ยรับคำเสียงเข้ม

หล่อนแทบทรุด ระหว่างนั้นคมซาญูแอบยื่นเงินแล้วสั่งให้คนของตนกลับไปก่อน ฝ่ายหญิงทำท่าอึกอัก แต่พอเห็นสายตาเมียหลวงก็ยินยอมแต่โดยดี ทว่าก่อนกลับยังไม่วายหันไปหอมแก้มสามีหล่อนให้เห็นตาตา...หญิงสาวมองร่างนั้นวิ่งออกไปด้วยความโกรธจนตัวสั่นแต่ไม่รู้จะทำอย่างไร

คมซาญูกลืนน้ำลายอีกหนึ่งแล้วก็กลับมาเป็นคนเดิม เขาเคยทำได้ผลมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ภรรยามีจุดอ่อนที่จัดการได้ง่าย การพูดคุยกันด้วยเหตุผลเขาเห็นแต่ทางที่ตัวเองจะแพ้ ฉะนั้นจึงต้องเอาอารมณ์มาใช้ เสียงทุ้มถูกอัดพลังให้ดังเหมือนทวาดและแส้สร้างทำเป็นไม่พอใจ

“ก็แค่มีเมียหน่อย อย่าเรื่องมากหน้าหลิน ยังไงเฮียก็แต่งงานกับหลินยกย่องหลินคนเดียว คนอื่นเฮียเอาไว้ทำลูกเท่านั้นเอง”

เขาพูดได้หน้าตาเฉยก่อนจะเดินหนีขึ้นไปที่สูงบน แต่ลลิตาก้าวไปขวางไว้เสียก่อน

“ก็แค่หรือเฮีย เฮียเห็นผู้หญิงเป็นอะไร เฮียถึงได้กล้าพูด...ก็แค่เอาผู้หญิงมาทำลูก ผู้หญิงในสายตาของเฮียคืออะไร”

เพราะเข้ซี้ หรือถามตรงจุดก็ไม่แน่ใจ ตาคณฟังจึงวาวโรจน์อย่างโกรธเกรี้ยว มือหน้าง้อขึ้นตบลลิตาจนหน้าหันและล้มลงไป เขาเองก็ตกใจ แต่ถือตัวว่าเป็นผู้ชาย ในบ้านหลังนี้หล่อนต้องเชื่อฟังเขา การตบสั่งสอนเมีย

ที่พูดไม่รู้ฟังเสียบ้างถือเป็นเรื่องปกติ ชายหนุ่มก้าวขึ้นบันไดโดยไม่หันไปถามไถ่หรือแสดงความห่วงใยภรรยาที่ยกมือกุมหน้าน้ำตาไหลอาบแก้มเหมือนความอดทนน้อยลงทุกวินาที

ทำไมหล่อนต้องทน หญิงสาวเฝ้าถามตัวเองในใจเป็นร้อยครั้งพันครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นวิ่งผ่านหน้ากิมเน้ยไปรั้งแขนสามีซึ่งอยู่ตรงซานพักที่เชื่อมระหว่างชั้นบนกับชั้นล่างของบ้าน

“เลิกกับผู้หญิงคนนั้นเถอะเฮีย”

“ทำไมเฮียต้องเลิก” คมชาญถามกลับ

“มันผิดไงเฮีย การนอกใจมันผิดทั้งกฎหมายแล้วก็ศีลธรรม มันผิดหมดไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร เฮียเลิกกับผู้หญิงคนนั้นเสียเถอะ นะเฮียนะ” ที่ผ่านมahl่อนจะแก้งลิ้ม ไซว่าเขาไม่เคยตบ ไซว่าเขาไม่เคยตี แต่เท่าที่ผ่านมahl่อนอดทนได้ตลอด ถ้าจะแก้งลิ้มอีกสักครั้งคงไม่เสียหายอะไร ทว่าฝ่ายสามีระเบิดเสียงหัวเราะเยาะแล้วเหยียดยิ้ม

“อูย!” เขาสบถหยาบคายอีกสองสามคำท่ามกลางความตกใจของมารดากับภรรยา “กระเดาะไม้เข้าเรื่อง หลินลิ้มกำพืดตัวเองไปแล้วหรือว่า หลินก็ลูกเมียหน่อย แม่หลินเป็นเมียหน่อยของอาป้าไม่ใช่หรือไง ดีเท่าไหนแล้วที่เฮียกับอาป้าไปพูดหลินขึ้นมา ทำเป็นยอมรับเรื่องเมียหน่อยเมียหลวงไม่ได้ ยังไงมันก็แค่ลูกเมียหน่อยเหมือนกันละวะ”

“หยุดนะเฮีย อย่ามალามปามแม่หลิน” มือที่ชี้หน้าสั่งระริก หล่อนโกรธที่เขาบังอาจมาหยามเหยียดเกียรติของมารดา

คมชาญสะบัดแขนออกแล้วตวาดเสียงดังแข่งกับฟ้าที่ร้องครืนๆ ด้านนอก “อย่ามาชี้หน้าเฮีย!” เขาไม่พูดเปล่าแต่รวบรวมของภรรยาที่สยายเต็มหลังขึ้นมา แล้วกระซากจนร่างบางร้องครางด้วยความเจ็บปวดก่อนเหวี่ยงหลังมือฟาดหน้าหล่อนอีกรอบ

ลลิตาซึ่งยืนอยู่บนบันไดทางหลังจกนเกือบร่วงลงมาแต่คว่ำราวบันไดไว้ได้ทัน เสียงฟ้าผ่าเปรี้ยงดังลั่นขณะที่เส้นความอดทนอันบอบบางเส้น

สุดท้ายขาดฝั่ง ดวงตาทาหวานคมคู่นั้นไม่เหลือแววอาทรรอีกแล้ว หญิงสาวขยับจนยืนมั่นคงแล้วเดินเข้าหาสามีที่มอมอย่างตะลึง เพราะไม่เคยเห็นภรรยาเป็นเช่นนี้มาก่อน จวบจนหล่อนขึ้นมายืนเสมอเขา และทำสิ่งที่ตลอดชีวิตไม่เคยทำมาก่อน

มีอนันท์ไม่รู้ว่าเอาแรงมาจากไหนยามที่พาดหน้าสามีราวกับตีสลบบนหนังกลอง คมซาญหน้าหัน เลือดไหลที่มุมปาก เขาตะลึงงันเช่นเดียวกับกิมเน้ยซึ่งอยู่เบื้องล่าง และไม่ทันหันกลับมาดำดัวด้วยซ้ำตอนที่หญิงสาวยกเท้าเปล่าเปลือยขึ้นมายืนร่างันให้ไกลตามชั้นบันไดลงไปนอนกองอยู่ที่พื้นอย่างไร้ความปราณี หล่อนมองร่างสูงใหญ่แนบหน้าอยู่กับพื้นกระดานเลือดคบบากแล้วเดินลงมาที่ละก้าว คนสูงวัยถลาเข้าไปหาลูกชายสุดที่รัก

“อาเคี้ยง ตายแล้วอาเคี้ยง อาเคี้ยงของอาม้า” พอเห็นสภาพลูกชาย กิมเน้ยก็แทบจะเป็นลม คมซาญพูดไม่ได้เพราะเจ็บร้าวไปทั้งปากจนน้ำตาไหลออกมา คนเป็นแม่เงยหน้าด่าลูกสะใภ้ที่กำลังสาวเท้าเข้ามาหา “อีหลิน อีคนใจร้าย ลือทำอาเคี้ยงได้ยังไง”

หญิงสาวหยุดยืมเมื่อยืนค้ำร่างสามีที่เบิกตากว้าง น้ำตาหล่อนยังไหลออกมาไม่หยุด แต่ความสะท้อใจนั้นมากมายกว่าความเจ็บปวด เท่าช้างที่ตีบเขาลงมานอนกองที่พื้นยกขึ้นเหยียบหน้าอก เสียงแม่สามีกรีดร้องแล้วพน់คำด่าเป็นภาษาจีนไม่ทำให้หล่อนสะทกสะท้านแม้แต่น้อย

“ก็สมแล้ว”

“อีหลิน...” กิมเน้ยตั้งท่าจะด่าอีกหลายคำ แต่ไม่กล้าเพราะนิ้วเรียวยาวของคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าอยู่ห่างจากตาไม่กี่นิ้ว

“อย่ามาขึ้นไ้อ์ขึ้นอีกกับหลินอีก ถ้าอาม้าจะด่าก็ด่าลูกชาย หรือไม่ก็ด่าตัวเอง เป็นแม่ภาษาอะไรสอนลูกให้เป็นแบบนี้ ทำชั่วไม่รู้ว่าชั่ว เห็นผู้หญิงเป็นเครื่องสังเวยอารมณ์ ดูถูกพ่อแม่คนอื่น ชี้เมา ตบตีผู้หญิง ที่วันนี้หลินไม่เอาป็นมายิงสมองเฮียก็ดีเท่าไรแล้ว”

สองแม่ลูกตะลึงพูดอะไรไม่ออก เมื่อผู้หญิงที่ยอมเป็นเบี้ยล่างมา

ตลอดลูกขึ้นขึ้นหน้าและดำกราดอย่างไม่ไว้หน้า จะเถียงสักคำก็อ้าอึ้งเพราะรู้ว่าสิ่งที่หล่อนว่ามานั้นเป็นความจริง กระนั้นใจก็ไม่อาจยอมรับ ยิ่งก้มหน้ามองลูกชายที่เลือดไหลกบปากความโกรธก็แล่นขึ้นมาจนคนสูงวัยแทบทนไม่ได้ แต่ทำเปลือยคู้้นยังไม่ยอมขยับ ดวงตากร้าวแกร่งขึ้นน้ำตา

“อะ...อ้าวจะฟ้องอาป้าลื้อ อ้าวจะให้อาเคี้ยงเล็กกับลื้อ”

ธรรมดาผู้หญิงเมื่อแต่งงานแล้วมักจมอยู่กับสามีเพียงคนเดียว ดังนั้นกิมเนี้ยจึงมั่นใจว่าการชู้เรื่องเล็กกันจะทำให้ลลิตาหวาดกลัว และการชู้จะเอาเรื่องไปฟ้องบิดาของหญิงสาวก็ยิ่งตอกย้ำความกลัวให้หนักหนายิ่งขึ้น เพียงแต่คาดคิดไปหลายซุ่ม เพราะลูกสะใภ้กลับหัวเราะ

“อาแม่ไม่ต้องบอกรู้ให้เสียเล็กกับหลินหรือ เพราะหลินจะเล็กกับเฮียเอง หลินไม่ทนอีกแล้ว จะไม่ยอมตกรนรกอีกแล้ว” ภาพการใช้ชีวิตร่วมกันตลอดสองปีที่ผ่านมาปรากฏอยู่ในหัวหล่อนซ้ำไปซ้ำมา ที่ติดตาที่สุดคงไม่พ้นการที่เขาพาผู้หญิงคนนั้นไปนอนในห้อง และคำพูดปรัมปราสามารถอ้างอิงอยู่ในหัวไม่รู้คลาย ความอดทนของลลิตาจึงถึงขีดสุดก่อนจะระเบิดออกมาอย่างรุนแรง

“ลื้อเป็นเมียอาเคี้ยง ผู้หญิงแต่งงานแล้วจะไปไหนรอด” กิมเนี้ยยังเถียงทั้งที่อยากพาบุตรชายไปส่งโรงพยาบาลใจจะขาด

คมชาญซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนมารดา แต่เมื่อได้ยินเรื่องหย่าเขาก็ส่ายหน้าดิ๊กและจ้องกรรยาอย่างไม่เชื่อสายตา ส่วนหล่อนทำเพียงแคंपรายตามอง

“ถึงเฮียไม่หย่า หลินก็จะฟ้อง”

“ลื้อซ้อมอาเคี้ยงปางตาย แล้วลื้อจะฟ้องข้อหาอะไร” กิมเนี้ยยังเถียงแทนบุตรชายด้วยไม่เห็นความผิดอะไร การทำร้ายร่างกายเหมือนการสั่งสอนเช่นสามีกรรยาทั่วไป อาจจะรุนแรงแต่ก็เป็นเรื่องปกติที่เห็นมาตลอดอายุชู้

“ข้อหาสำส่อน!” คำนั้นดังก้องไปทั้งบ้าน ก่อนหญิงสาวจะยกเท้าออกจากอกสามีแล้วเดินขึ้นไปห้องนอน หล่อนหยิบเสื้อผ้ามามากอง และโกย

ของใช้ทุกอย่างของตัวเองลงกระเป่าอย่างไม่ยั้ง ไม่ลังเล ทั้งที่ทนมาตลอดสองปี เรื่องหย่าใช้ว่าหล่อนไม่เคยคิด แต่ตั้งใจไม่ลงและเป็นดังที่แม่สามีว่าหย่าแล้วไม่รู้จะไปไหน เมื่อคิดเช่นนั้นจึงจมอยู่ที่นี้ จมเหมือนคนตายทั้งเป็น แต่พอวันที่ความอดทนหมดสิ้นลงก็ง่ายตายที่จะเดินจากไป

หล่อนลากกระเป๋าผ่านหน้าгимเนี้ยซึ่งพยายามโทรศัพท์ตามคนมาช่วย แต่ก็ลนลานเพราะไม่รู้จักใคร และตระหนักกับสิ่งที่เกิดขึ้นเกินกว่าจะตั้งสติได้ จะขับรถไปเองก็ขับไม่เป็น คนเป็นแม่จึงจำต้องทิ้งบุตรชายให้นอนแผ่อยู่ตรงตึนบันได ลลิตาเสียเวลามองสามีซึ่งเบิกตากว้างมองหล่อนนิ่งแค่ว่าไม่ก็วินาทีเท่านั้น ก่อนจะยิ้ม...อย่างสมเพศในสภาพของเขาแล้วก้าวออกไป ทั้งที่ฝนเริ่มตกลงมาแล้ว

ร่างแบบบางฝ่าสายฝนมายืนอยู่หน้าบ้าน ไม่นานนักแท็กซี่ที่โทรศัพท์เรียกมาก็มาถึง คนขับวิ่งลงมาช่วยยกของขึ้นรถ หล่อนเหลือวามองบ้านที่อยู่มาตลอดสองปีแล้วก้าวเข้าไปนั่งซุกตัวอยู่ในมุมหนึ่ง จุดหมายปลายทางยังห่างไกล นาทีนี้หล่อนทำได้แค่กอดตัวเองเอาไว้

ฝนเริ่มซาแล้วเมื่อรถแท็กซี่แล่นไปจอดหน้าประตูรั้วคฤหาสน์สูงสองชั้นซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านที่หล่อนจากมามากนัก เพียงเพราะฝนที่เทลงมาโดยไม่บอกกล่าวทำให้การจราจรติดขัดและใช้เวลาานกว่าปกติเกือบเท่าตัว เลื้อยตัวน้อยเปียกชุ่ม แต่หญิงสาวยังยืนอยู่หน้าบ้านด้วยความสับสน ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร บ้านที่เหมือนไม่ใช่บ้าน เข้าไปแล้วจะเจอกับอะไร คนที่หล่อนกังวลมากที่สุดมิใช่ใคร...บิดา

“เจ้...เจ้หรือเปล่า”

เสียงหวานเล็กเรียกจากด้านหลัง พร้อมยื่นร่มคันหนึ่งให้ ลลิตาจำได้ดีว่าเป็นใคร หล่อนหันไปมองสตรีร่างเล็กในชุดนักศึกษาซึ่งยืนอยู่เบื้องหลัง ถัดออกไปคือรถหรูที่จอดรอเหมือนกำลังจะเข้าบ้าน หล่อนนิ่งไม่กล้าพูดอะไรจนร่างนั้นก้าวเข้ามาใกล้แล้วหันไปตะโกนบอกคนในรถ

“เฮีย เจ้าจริงๆ ด้วยเฮีย”

คนที่อยู่ในรถหิบบรมอีกคันออกมาทาง ชายหนุ่มร่างสูงเกือบผอมในชุดเสื้อเชิ้ตขาวขยับแว่น ดวงตาเรียวยาววิพากษ์มองฝ่าเม็ดฝน

“หลิน หลินมาได้ยังไง ไปๆ ไปขึ้นรถเฮียก่อนแล้วเข้าบ้านกัน” เขาช่วยยกกระเป๋าของหลอนขึ้นหลังรถ กดรีโมตเปิดประตูรั้วและขับเข้าไปภายในบ้าน

เมื่อรถจอดหน้าประตูบ้านสาวใช้คนหนึ่งก็ก้าวมารับเจ้านายที่ควรจะกลับมาเพียงสองคน แต่เมื่อเห็นร่างเปียกโชกของสตรีอีกคนก้าวลงจากรถก็ชะงัก หญิงสาวในชุดนักศึกษาใหม่เอี่ยมประคองผู้หญิงคนนั้นเอาไว้ พลังเหลือบมองสาวใช้แล้วขึ้นเสียง

“มองอะไร ไปเอาผ้าขนหนูมาสิ”

สาวใช้รับคำสั่งแล้วรีบวิ่งออกไป สลิตาถูกพามาในที่ที่เก้าอี้ไม้สีดำสลักลายสวยอย่างเครื่องเรือนแบบจีนในห้องโถงกว้าง ตัวสั้นระริกเพราะหนาวสะท้าน ไม่นานผ้าขนหนูผืนใหญ่ก็คลุมร่างกายให้พอคลายหนาวลงบ้าง แต่เจ้าของดวงหน้าซีดขังไม่ยอมพูดอะไร จนชายหนุ่มที่นั่งเยื้องออกไปต้องถาม

“หลิน เกิดอะไรขึ้นถึงมายืนตากฝนหน้าบ้านแบบนี้ บอกเฮียได้ไหม”

“เจ็บอกมาเถอะ เฮียเค็ยงทำอะไรเจ้าหรือเปล่า มันตบเจ้าอีกแล้วใช้ไหมหรือมันพาผู้หญิงเข้าบ้าน มันทำอะไรเจ็บอกหลินมาเถอะ หลินจะไปจัดการมันเอง”

สลิตาไม่ทันได้ตอบคำนั้นด้วยซ้ำตอนที่ร่างสูงใหญ่ของชายคนหนึ่งก้าวลงมาจากบันได เบื้องหลังคือสตรีวัยกลางคนที่คล้ายจะก้มหน้าอยู่ ผมสีดำแซมขาวของบุรุษผู้นั้นบอกได้ดีว่าผ่านร้อนผ่านหนาวมามากจนจนเจตเสียงทุ้มต่ำอย่างยิ่งดังกังวานไปทั่วทั้งบ้าน

“ลื้อต้องถามว่าอาเจ็ลลื้อไปทำอะไรอาเค็ยงต่างหาก!”

ผู้มาเยือนนงเงยหน้ามองร่างนั้นก่อนจะเอ่ย “อาป้า...แม่”

มารดาหลบตาหลอน แต่ผู้เป็นบิดากลับจ้องไม่กะพริบ สลิตาคาดเดา

ได้ไม่ยากกว่าเรื่องที่หล่อนทำกับคมชาญคงถึงหูบิดาเรียบร้อยแล้ว

ก้องเกียรติดีวัดสายตามองบุตรสาวคนรองอย่างพิจารณา เรื่องราวที่กิมเนี้ยเล่าผ่านโทรศัพท์ที่นั่นรุนแรงและเต็มไปด้วยความไม่พอใจ เขายอมรับว่าคาดไม่ถึงว่าบุตรสาวจะกระทำการเช่นนั้นต่อคมชาญ ดังนั้นยามที่ได้ยินเสียงถามวุ่นวายของลภิศ บุตรสาวคนสุดท้อง ก็คาดเดาได้ไม่ยากกว่าคนก่อเรื่องเดินทางมาถึงแล้ว เมื่อเดินไปยังแก้อี้ที่ลูุกๆ ล้อมวงกันอยู่ก็หย่อนกายบนแก้อี้ไม้สลักเสลาตัวยาวใหญ่ที่เขาได้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว ภรรยาอย่างลัดดาเดินแยกไปนั่งแก้อี้อีกตัวซึ่งอยู่เคียงกัน ตามตำแหน่งอันแสดงอำนาจในบ้าน

“อาป้ารู้อะไรมา” กษมซึ่งนั่งถัดจากบิดาเอ่ยถาม ขณะที่ประมุขของบ้านยังไม่ละสายตาดจากบุตรสาวคนรอง

“ลื้อไม่ถามน้องสาวลื้อดูละอาต้า”

ลภิศกำมั้นหน้าหลบสายตาคอนในบ้าน ถึงตอนนั้นจะแก่งากแค้นแต่เวลาอยู่บ้านหล่อนเป็นเพียงลูกที่ถูกสั่งสอนให้เชื่อฟังบิดามารดาเสมอ พอถูกคาดคั้นมากเข้าหญิงสาวก็ผ่อนลมหายใจอย่างยอมจำนน “หลินถึบเฮียเคี้ยงตกบันได...” เสียงหวานเบาอย่างยิ่ง แต่ทุกคนในบ้านได้ยินถนัด

ลภิศผงะ “เจ้าทำจริงหรือ”

“จริง” คนตอบคือบิดา “ไม่อย่างนั้นอาป้ากิมเนี้ยคงไม่โวยวายหรอกว่าลูกชายอื่นนอนกระดุกหักอยู่ที่โรงพยาบาล พรุ่งนี้อีวกับแม่ลื้อจะไปเยี่ยมอาเคี้ยงที่โรงพยาบาล เรารับภาระจ่ายค่าใช้จ่ายและค่าทำขวัญให้อาเคี้ยงแล้ว ลื้อเองก็ต้องไปขอโทษผัวด้วยนะอาหลิน”

“แปลว่ายังไม่ตาย” ลภิศทำหน้าแบ่เหมือนเสียดายเสียเต็มประดา

ก้องเกียรติหันไปดูลูกสาวคนเล็ก “หมายความว่ายังไงอาหลิน”

“อาป้าไม่คิดบ้างหรือว่าเฮียเคี้ยงสมควรโดนเสียบ้าง ถ้าไม่เกิดเรื่องจนสุดทนจริงๆ คนอย่างเจ้าที่ยอมมาตลอดคงไม่ทำอะไรเฮียเคี้ยงแบบนั้นหรอกอาป้า อีกอย่าง เวลาเมาเฮียเคี้ยงชอบตีเจ้า ถ้าเจ้าทำร้ายเขาบ้างก็ถือว่า

หายกัน”

“นั่นไม่ใช่เหตุผลที่เอาเจ้าของลื้อจะทำร้ายอาเคี้ยงได้ ยิ่งง้อก็เป็นผัว เรื่องกระทบกระทั่งระหว่างผัวเมียมันเรื่องธรรมดา เราถือว่าผัวเป็นใหญ่ในบ้าน ถ้าเมียทำผิด ทำอะไรให้ผัวไม่พอใจ ผัวก็มีสิทธิ์สั่งสอน เมียมีหน้าที่ฟังและทำตาม ไม่ใช่เถียงหรือทำร้ายอย่างที่อาหลินทำ” สอนลูกสาวคนเล็ก แล้วก็หันไปมองลูกสาวคนรอง “อาหลิน ลื้อแต่งงานเป็นสะใภ้บ้านอื่นไปแล้ว เวลานั้นลื้อถือว่าเป็นคนของบ้านอาเคี้ยง เวลามีปัญหาลื้อต้องจัดการด้วยตัวเอง ไม่ใช่วิ่งโร่กลับมาฟ้องอ้าว ฟ้องแม่ หรือฟ้องอาต้า อาหลิว เอาละ... ไม่ต้องรอรุ่งนี้ ไปหาอาเคี้ยงตอนนี้เลย ไปขอโทษอี่เสีย”

“ใครจะไปก็ไป หลินไม่ไป” ลลิตาเซ็ดหน้าขึ้น

บิดาชะงัก “ลื้อว่ายังไงนะอาหลิน”

หล่อนสูดลมหายใจเข้าปอดลึกก่อนจะตอบชดถ้อยชดคำ “หลินไม่ไป ไม่ขอโทษเสียเคี้ยง และถ้าอาม่ากิมเนยฟ้องอาป้าไม่หมด หลินจะบอกให้อาป้ารู้ว่าหลินจะหย่ากับเสียเคี้ยง ถ้าเสียเคี้ยงไม่ยอมหย่าหลินก็จะฟ้องหย่า”

คำนั้นทำให้คนทั้งบ้านเหมือนหยุดหายใจ โดยเฉพาะก้องเกียรติที่หน้าแดงจัดเพราะความโกรธ ส่วนลลิตาพอตั้งสติได้ก็ตบมือชมเปาะ

“เด็ดที่สุดเลยเจ้า เอาเลย”

“อาหลิว!” ก้องเกียรติตวาดแล้วหันไปมองคนต้นเรื่อง “ผีบ้าที่ไหน ลิงลื้ออาหลิน ลื้อจะฟ้องหย่าอาเคี้ยงงั้นหรือ”

“ใช่... ขอหาสำส่อน มั่วไม่เลือก”

“บ้า บ้า ลื้อมันบ้าไปแล้ว ผู้ชายจะมีผู้หญิงอื่นบ้างไม่ใช่เรื่องใหญ่ นี่คงเพราะลื้อไม่มีลูกชายให้อื่นละสิ อีถึงอยากเอาผู้หญิงอื่นเข้าบ้าน ความผิดของลื้อนะอาหลิน ผิดที่ลื้อไม่ยอมมีลูกชายให้อาเคี้ยง ลื้อทำผิดอื่ก็ต้องหาทางออก ลื้อจะเอาอะไรรักษา ผู้ชายชาวจีนมีหน้าที่ผลิตลูกชายสืบสกุล มันเป็นหน้าที่ต่อบรรพบุรุษของอี่” ก้องเกียรติพูดอย่างเห็นเป็นเรื่องประหลาดที่บุตรสาวยอมรับความเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้ อีกประการคือเขา

มองว่าการที่คิมชาญมีหญิงอื่นก็เนื่องมาจากบุตรสาวมีลูกชายไม่ได้ อีกฝ่ายจะหาผู้หญิงอื่นมาผลิตทายาทแทนก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ดวงตาที่มองบิดาฉายแววปวดร้าว “ผู้ชายมีหน้าที่แบบนั้น แล้วผู้หญิงล่ะอาป้า ผู้หญิงอย่างหลินจะทำยังไง ต้องทน ต้องยอมให้เขาทำหน้าที่นั้นกับผู้หญิงคนอื่นหน้าตาเฉยแล้วยิ้มแย้มยินดีหรืออาป้า”

“ก็ลือไม่มีลูกชายให้อี ลือก็ต้องยอมรับ ที่อาหงส์ยังยอมรับแม่ลือได้” เขาเอ่ยถึงภรรยาคนแรก มารดาของกษมที่จากไปแล้ว นั่นหมายถึงการเข้าความถึงลัดดา สตรีผู้ก้าวเข้ามาในฐานะที่ลิตาซิงซัง แม่ของหลอนกับลภิศเป็นเมียหย้อย...หลอนกับน้องสาวก็ลูกเมียหย้อย

ลัดดาหน้าซีด มองบุตรสาวที่น้ำตาริน

“การที่อาฆ่าหงส์ยอมรับแม่ได้ ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงทุกคนบนโลกจะต้องยอมรับอาป้า” คนที่เถียงคือลภิศ

กษมจับแขนน้องสาวคนเล็ก เขารู้ว่าลภิศเหมือนไฟ ร้อนแรงและไม่มีความยอมให้ใคร ลลิตาต่างหากที่อ่อนไหวเหมือนสายน้ำ เยือกเย็นและอ่อนโยน ทว่าเวลานี้สายน้ำคงเชี่ยวกรากด้วยแรงโทสะและความเจ็บปวด

ก้องเกียรติจ้องบุตรสาวคนเล็ก “อ้าวไม่ได้ต้องการให้ผู้หญิงทั้งโลกยอม ที่อ้าวต้องการให้ยอมคืออาเจ้ของลือ ลังคมอื่น วัฒนธรรมอื่นที่ลือไปรำเรียนและกรอกใส่หัวมาทุกวันเป็นยังไงอ้าวไม่สนหรอกนะอาหลิว แต่ในลังคมของเรา ลังคมของอ้าว ของอาгимเน้ย หรืออาฆ่าของพี่ชายลือ ผู้หญิงต้องยอมรับเรื่องแบบนี้ให้ได้ ในเมื่อตัวเองทำหน้าที่ไม่สมบูรณ์ก็ไม่มีสิทธิ์คัดค้านสามี”

ลภิศเกือบจะกรี๊ดร้องออกมาถ้ากษมไม่เอื้อมมือไปอุดปากน้องสาวที่ตื่นระแวงจะเถียงบิดาให้ได้เสียก่อน ลลิตามองน้องแล้วหันไปทางก้องเกียรติ ก่อนจะมองเลยไปยังมารดาแล้วยิ้มทั้งน้ำตา เมื่อแรกที่กลับมาบ้านหลอนหวังจะพึ่งพาอาศัย แต่ตอนนี้พบความจริงแล้วว่าไม่ต่างอะไรกับการหนีเสือปะจระเข้

“ในมุมมองของอาป้า หลินอาจเป็นคนผิด แต่ในมุมมองของหลินมันไม่ต่างอะไรจากนรกหรือกออาป้า หลินทำใจมองการกดขี่ การทำร้ายร่างกาย หรือการนอกใจอย่างที่เคยเป็นมาเป็นเรื่องปกติไม่ได้ ตลอดสองปีที่ผ่านมา หลินพยายามเป็นเมียอย่างที่อาป้าสอน เป็นผู้หญิงอย่างที่อาป้าต้องการ แต่อาป้ารู้ใหม่ หลินไม่เคยมีความสุขเลย หลินไม่รู้ว่าการแต่งงานของหลินคือการก้าวเข้าไปอยู่ในสวรรค์หรือนรกกันแน่”

สิ้นคำนั้นก้อนเกียรติกี่ลูกขึ้นยืนเผชิญหน้ากับบุตรสาว ตัวเขาสั่นระริกด้วยความโกรธ “ลื้อจะบอกว่าอ้าวเป็นคนส่งลื้อไปตกนรกหรืออาหลิน การที่ลื้อเรียนสูง ได้ออกไปทำงานนอกบ้านทั้งที่หน้าที่จริง ๆ ของลื้อคืออยู่บ้านคอยปรนนิบัติผู้หัว คือความกรุณาในทางที่ผิดที่ทำให้ลื้อหัวสูงและคิดจะแข็งข้อกับอ้าวใช่ไหม”

เสียงตวาดนั้นดังลั่นเหมือนฟ้าผ่าลงกลางบ้าน กษมผลมาจากน้องสาวคนเล็กไปจับตัวบิดาเอาไว้ เขาเป็นลูกชายคนโปรด คนเดียวที่เข้าหน้าบิดาได้ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ไหนก็ตาม “อาป้าใจเย็นๆ หลินไม่ได้คิดแบบนั้นหรือกออาป้า”

“ลื้อไม่ได้ฟังที่มันพูดหรืออาต้า ฟัง... ฟังที่น้องสาวลื้อพูด”

“อาป้าใจเย็นๆ” เขาปลอบได้เท่านั้น เพราะเวลานี้ก้อนเกียรติดือดดาลจนเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะทานไหวหรือไม่

“อาหลิน อ้าวมีทางเลือกให้ลื้อสองทาง หนึ่งคือไปขอโทษอาเคี้ยงกับอ้าวแล้วกลับไปอยู่กับอ๊อเหมือนเดิม หรือสอง ทำตามที่ลื้อต้องการแต่อย่ามายุ่งกับบ้านของอ้าว ถ้าลื้อหยกกับอาเคี้ยง ลื้อก็ออกไปหาที่อยู่เอง อ้าวจะไม่เอาลื้อมาเลี้ยงเป็นภรรยาในบ้านอีก”

“เฮีย...” ลัดดาพูดเป็นครั้งแรก หล่อนลุกขึ้นเพราะตกใจกับทางเลือกของสามีแล้วมองบุตรสาว “หลิน อย่าเถียงอาป้า หลินยอมอาป้าเถอะนะลูกขอโทษอาป้านะหลิน”

ลลิตาเองก็ตะลึง ไม่คาดคิดว่าสิ่งที่ได้กลับมาจากบิดาจะเป็นทางเลือก

เช่นนี้ เวลานี้หิวแห่งความโศรกเล่นวูบวาบในอก หากเลือกทางที่บิดาหิวยืนให้
ต้องกลับไปอยู่บ้านหลังนี้กับผู้ชายที่ทำร้ายและทำลายทุกสิ่งของหล่อน
ให้หล่อนตายน่าจะง่ายกว่า หญิงสาวเช็ดหน้าปาดหน้าตาแล้วยกมือไหว้บิดา
มารดา และพี่ชาย

“อย่างนั้นหลินก็ขอโทษที่มารบกวนอาป้า หลินลานะคะอาป้า แม่ เสีย”
หล่อนหันไปมองน้องสาวที่ยืนอึ้งพุดอะไรไม่ออก “เจ้ไปนะหลิว ผากแม่ด้วย”

ร่างที่ยังคงชุ่มด้วยน้ำฝนหิบบกระเป่าของตัวเองขึ้นมา แล้วก้าวเดิน
ออกจากบ้านหลังใหญ่ทั้งที่ฝนยังคงตกกระหน่ำไม่ขาดสาย เสียงฟ้าผ่าดัง
เปรี้ยงตามด้วยเสียงสลดต่ำเป็นภาษาจีนของบิดาซึ่งดังแข่งกับเสียงฟ้า
ประโยคสุดท้ายที่ได้ยินบาดหัวใจยิ่งนัก

“แล้วอ้าวจะคอยดูหน้าหน้าผู้หญิงอย่างมัน ถ้าไม่ฟังผู้ชายจะไปรอดได้
สักกี่น้ำ!”

วินาทีนั้นลลิตาเกิดแรงฮึดในใจ หล่อนจะทำ... จะทำให้บิดารู้ว่าผู้หญิง
อย่างหล่อนไปได้ตลอดรอดฝั่งโดยไม่ต้องพึ่งผู้ชาย!

๓

สายพิรุณยังหยาดหยดลงมาไม่ขาดเมื่อหญิงสาวเดินฝ่าม่านฝนไปตามทางเดินที่ลาดยาวจนสุดสายตา สองมือนั้นกอดตัวเองแน่นเพื่อให้ความหนาวสะท้อนคลายลงบ้าง แต่ละก้าวช่างหนักหน่วงและเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าสุดกำลัง ดวงหน้าเปียกชุ่มไม่รู้ว่เพราะน้ำตาหรือน้ำฝนกันแน่ ลลิตาเดินลากกระบะเป่าอยู่บนบาทวิถีที่ทั้งไม่รู้จุดหมายปลายทาง ครูเดียวก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียกจากด้านหลัง ผู้ที่ตามมาไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นพี่ชายต่างมารดาอย่างกษม

เขาจับแขนน้องสาวแล้วยื่นร่มที่ถือติดตัวมาส่งให้ ก่อนจะพามายืนหลบฝนอยู่ข้างทาง เสียงนุ่มนุ่มตะโกนถามแข่งกับเสียงฝน “หลินจะไปไหน ให้เสียไปส่งไหม เดี่ยวเสียไปเอารถก่อน” เขาทำท่าจะวิ่งกลับเข้าไปในบ้าน แต่ลลิตารั้งแขนพี่ชายเอาไว้ก่อนจะสายหน้า

“เสียกลับเข้าบ้านไปเถอะ เดี่ยวอาป้าดุหรอก”

“เอาเถอะน่า เสียโดนตำแค่ชั่วโมงเดียวอาป้าก็เลิกตำแล้ว หลินรู้ริ้งว่าจะไปพักที่ไหน ถ้าไม่มีไปพักคอนโดฯ เสียก่อนไหม” ไม่เพียงแต่ถาม

กษมยังทำท่าจะยัดกุญแจใส่มือน้องสาว แต่ก็โดนปฏิเสธ “ทำไมละหลิน หรือจะไปพักกับเพื่อน”

“ไม่หรอกเฮีย น้ำใจเฮียหลินขอบคุณมาก แต่หลินไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากใคร หลินจะทำให้อาป้าเห็นว่าหลินเอาตัวรอดได้ หลินเอาแค่ร่มนี้แหละ”

คำตอบนั้นทำให้พี่ชายต่างมารตามองดวงหน้าขาว ดวงตาริเล็กเพ่ง มองร่างที่ยืนตัวเปียกอยู่ใต้ร่มที่เขายื่นให้

“เฮียรู้ว่าหลินโกรธอาป้า แต่ถ้ายังไม่รู้จะไปไหนก็ไปนอนคอนโคกเฮีย อาป้าไม่รู้จักห rokok”

“หลินได้ยินนะเฮีย อาป้าบอกว่าน้ำหน้าอย่างหลินจะไปรอดได้สักกี่น้ำ ถ้าวันนี้หลินรับความช่วยเหลือจากเฮีย หลินก็ต้องรับต่อไปเรื่อยๆ หลินจะลุกขึ้นด้วยตัวเอง เฮียไม่ต้องห่วง หลินไม่ทรمانตัวเองจนตายไปกับทิวีหรือ ห rokok แต่ขอให้หลินพยายามให้ถึงที่สุดเสียก่อน”

เสียงนั้นเศร้าลึกลับ แฝมยังสะอื้นจนพี่ชายต้องดึงน้องสาวมากอด เขาลูบผมหลอนคล้ายยามเป็นเด็ก กษมเป็นพี่ชายที่ดีเสมอ แม้จะรู้ว่าผู้เต็มอกว่าลิตากับลภิศไม่ใช่น้องร่วมมารดา เพราะตอนที่หลอนเกิด เขาโตพอจะรู้ความแล้ว

“เฮียรู้ว่าหลินเก่งและมีเหตุผล แต่ถ้าไม่ไหวขอให้หลินนึกถึงเฮีย เฮียไม่สนใจหรือว่าอาป้าจะโกรธรีเปลา แต่เฮียไม่ปล่อยน้องสาวไปลำบากคนเดียวหรือ หลินไปเถอะ อยากรไปไหนอยากทำอะไรทำเลย ทางนี้เฮียจะช่วยพุดกับอาป้าเอง”

เขาคลายอ้อมกอดแล้วยืนมองน้องสาวเดินไปจนลับตา กษมรู้ว่าบิดาหัวแข็งเพียงใด ที่รับปากเพียงเพื่อให้ลิตาสบายใจ คนเป็นพ่อไม่มีวันหายโกรธหากหลอนไม่สำนึกผิดหรือกล่าวคำขอโทษ เขากำลังภาวนาให้น้องสาวละทิฐิกลับมาขอโทษบิดา แม้จะไม่ปรารถนาให้หลอนกลับไปใช้ชีวิตสมรสกับคนอย่างคมชาญซึ่งเขาเองก็รู้สึกดีไม่แพ้ใคร แต่ที่ยังลังเลเพราะ

ไม่แน่ใจว่าผู้หญิงหัวอ่อนใจอ่อนเช่นลลิตาจะทำได้หรือไม่ หล่อนต้องประสบ
ความสำเร็จ ต้องลบคำสบประมาทของประมุขของบ้านให้ได้ โดยไม่พึ่งพา
เขาหรือใครหน้าไหนทั้งสิ้น ชายหนุ่มผ่อนลมหายใจยืดยาวก่อนจะเดินกลับ
ไปยังบ้านที่จากมา เตรียมหูพร้อมฟังคำด่าด้วยหัวใจชินชา

ลลิตาเดินฝ่าม่านฝนไปจนถึงถนนใหญ่ คนที่เปียกไปทั้งตัวนั่งตรง
ป้ายรอรถเมล์ หล่อนหุบร่มวางไว้ข้างตัว กอดกระเป๋าเสื้อผ้าแน่น คนที่เดิน
ผ่านต่างหันมามอง ทว่าหญิงสาวไม่สนใจใครด้วยเหนื่อยและท้อ ที่ปากแคง
เพราะทิวทัศน์นั้น เวลานี้จะไปหลบฝนซุกหัวนอนที่ไหนก็ยงหาหนทางไม่เจอ
เงินในกระเป๋ามีอยู่ไม่มากนักเพราะคณาจารย์เพิ่งหยิบยืมไป ตอนนีหล่อนมี
เงินติดตัวอยู่ไม่ถึงพัน ถึงเบิกรถนาคารถออกมาก็มีอยู่ไม่กี่พันเท่านั้น

หญิงสาวนั่งอยู่ตรงนั้นจนฝนซา หล่อนควานหาเสื้อคลุมในกระเป๋า
ออกมาสวมทับเสื้อที่เปียกจนแฉะแล้วเรียกแท็กซี่คันหนึ่ง เมื่อขยับเข้าไป
นั่งในรถก็ขอให้หรีเครื่องปรับอากาศ ก่อนบอกจุดหมาย...สถานที่ที่รถคันนั้น
พามาคือย่านที่พักอาศัยซึ่งอยู่ในซอยไม่ลึกนัก เลี้ยวร่วมหาวิทยาลัยที่หล่อน
เคยเรียนมาเพียงครึ่งกิโลเมตร ห้องที่เช่ามีขนาดเล็กราวห้าคูณสี่เมตร ไม่มี
อะไรเลยนอกจากเตียงห้าฟุตกับตู้เสื้อผ้าทำจากไม้เก่าหลังหนึ่ง ราคาเช่าต่อ
คืนเกือบห้าร้อยบาทชวนให้ใจหาย แต่สุดท้ายต้องกัดฟันจ่ายเพื่อให้คืนนี้
มีที่ซุกหัวนอน

เมื่อวางกระเป๋าใบน้อยที่มุมห้อง หญิงสาวก็เปลี่ยนมาสวมเสื้อยืดกับ
กางเกงผ้าขายาวสีซีด หล่อนผ่อนลมหายใจแล้วหย่อนกายลงบนเตียงแข็ง
ไว้ผ้าปูที่นอน เสื้อถูกขยำแล้วห่อด้วยเสื้ออีกตัวแทนหมอน ผ้าขนหนูผืน
เดียวซึ่งฉวยมาจากบ้านสามีคลุมกายต่างผ้าห่มในคืนที่หนาวจับใจเพราะฝน
ยังลงเม็ดไม่ขาดสาย แต่กลับขมตานอนไม่หลับ พอนึกแล้วก็อดท้วงคนที่
ตัวเองถืบทกบันได้ไม่ได้ คณาจารย์กระเซแแตก ปากก็น่าจะแตก แต่ฟันหลุด
ออกมาหรือไม่ไม่ได้สนใจเพราะความโกรธที่มากมาย หากถามว่าย้อนเวลา

กลับไปยังจะทำหรือไม่ ลลิตารู้ว่าอย่างไรก็ยังคงทำเช่นนั้น เหมือนระเบิดใน
ตัวขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนปะทุออกมา หล่อนนอนกอดตัวเองท่ามกลาง
ความมืด หวาดกลัววันพรุ่งนี้และความจริงหลายอย่างที่กำลังจะมาถึง วันนี้
ชีวิตหมดสิ้นทุกอย่าง ไม่มีกระตังที่ซุกหัวนอน พรุ่งนี้จะหมดสิ้นสิ่งใดอีก

คำตอบนั้นเดินทางข้ามวันคืนมาหาอย่างเชื่องช้า เช้าวันนั้นหล่อนตื่น
ตีสี่ครึ่งตามปกติและพบว่าไม่มีอะไรให้ทำ นอกจากนั่งเลือกเสื้อผ้าไม่กี่ตัว
ที่มีรอยยับน้อยที่สุดมาสวม พอตีห้าก็แต่งตัวเสร็จเรียบร้อย เสียงท้อร้อง
จากการไม่มีอะไรตักถึงห้องตั้งแต่เมื่อวานทำให้คิดว่ากระเป๋าแล้วลงไปหาอะไร
กินที่ร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอย สุดท้ายก็ได้มาแค่เบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหนึ่ง
ถ้วย หล่อนนั่งกินพลางชมห้องถนนที่เริ่มมีรถขับสวนไปมาหน้าร้าน ลลิตา
กลืนน้ำหยดสุดท้ายลงคอก่อนจะตัดสินใจมองหารถเมล์ที่จะพาไปยัง
จุดหมายในวันนี้ ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะไปเป็นเช่นไร

หญิงสาวไม่แปลกใจเลยแม้แต่น้อย เมื่อก้าวเข้าไปในสำนักงานก็ถูก
สายตาทลากหลายความหมายมองตาม หลายคนทำท่าจะเข้ามาพูดคุยด้วย
แล้วก็เปลี่ยนใจ ลางสังหรณ์นั้นปรากฏอยู่บนโต๊ะทำงานซึ่งถูกจัดเก็บอย่าง
เรียบร้อย ข้าวของของหล่อนถูกโยนใส่กล่องกองไว้มุมหนึ่ง ทันทีที่เดินมา
ถึงโต๊ะก็ถูกเรียกให้ไปพบผู้จัดการทันที ไม่มีรอยหวาดหวั่นในดวงตาคู่นั้น
เพราะรู้ชะตากรรมของตัวเองดี ทุกย่างก้าวมั่นคงยิ่งก่อนจะผลัดประตูเข้าไป
ด้านใน ผู้จัดการวัยกลางคนพันศิริชะด้วยผ้าก๊อช สายตาที่มองมานิ่งงัน

“คงทราบแล้ว”

“ด้วยข้อหาอะไรหรือคะ”

เขายิ้มเหยียดและชี้ที่ศีรษะตัวเอง “หลักฐานเท่านี้ยังไม่พออีกหรือ
คุณลลิตา คุณทำร้ายเจ้านาย ผมไม่แจ้งความจับคุณเข้าคุกก็ดีเท่าไหนแล้ว
ไม่คิดบ้างหรือ” เขาทำเหมือนเหนือหล่อนไปเสียทุกอย่าง “แต่ก็อย่างที่ว่า
นั่นแหละ งานสมัยนี้หายากมากทีเดียวสำหรับคนที่มิวุฒิแค่ปริญญาตรี

อย่างคุณ ไม่ใช่เด็กจบใหม่ ฐานเงินเดือนที่ต้องการสูง แถมยังถูกไล่ออกจากบริษัทเก่าเพราะใช้ความรุนแรง คุณมองอนาคตตัวเองออกไหม”

“ดิฉันทราบดีค่ะ”

“นั่นถือเป็นบทเรียนเล็กๆ น้อยๆ สำหรับการใช้ชีวิตในโลกของความเป็นจริง ถ้าคุณเสียสละเล็กน้อยเพื่อหน้าที่การทำงานไม่ได้ก็กลับไปเป็นแม่บ้านให้สามีน่าจะเหมาะกว่า” เขาเยาะเย้ยถากถางทั้งสายตาและคำพูด

หญิงสาวรู้สึกว่เลียบแทบจะจิกเข้าไปในเนื้อยามที่กำลังมือแน่น “ดิฉันอยากชี้แจงเรื่องนี้ให้ทางผู้บริหารทราบค่ะ”

ผู้จัดการหัวเราะ “ผมชี้แจงไปแล้วด้วยการยื่นใบรับรองแพทย์ เชิญเชิญได้เลย ผมเก็บของให้คุณแล้ว เชิญ”

ค่านั่นสภาพพว่หายาบคายในความรู้สึกคนฟัง ลลิตากัดฟันลุกขึ้นแล้วเดินไปยังโต๊ะของตัวเองท่ามกลางสายตาของคนทั้งสำนักงาน พวกเขาไม่แม้แต่จะเข้ามาลาคนที่ทำงานร่วมกันนับปี ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ แต่หญิงสาวพอเข้าใจ ใครจะอยากยื่นมือเข้ามายุ่งกับคนที่มีปัญหากับผู้จัดการตอนนี้อย่างนี้ไม่ต้องถามใจใคร ความเมตตาจากใจใครเช่นเดียวกัน วินาทีที่ลำบากที่สุดในชีวิต หญิงสาวได้เห็นความเป็นจริงที่ซับซ้อนของโลกใบนี้ การเอาตัวรอดเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ทุกคนพึงกระทำด้วยวิธีการแตกต่างกัน โต๊ะทำงานของหล่อนคงว่างไม่นานก็มีเด็กจบใหม่เข้ามาแทน แต่ชะตากรรมของเด็กคนนั้นจะเป็นอย่างไรก็สุดจะคาดเดา

หญิงสาวหอบของเต็มสองมือเดินจากที่นั่นมาโดยไม่หันกลับไปมอง ไม่แม้แต่จะขอความช่วยเหลือจากใคร วินาทีที่หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง หล่อนได้เรียนรู้ว่าหวังพึ่งใครไม่ได้ นอกจากตัวเอง เหมือนคนที่ถูกผลักลงจากรถให้กลิ้งไปตามถนน บาดเจ็บ อ่อนแรง แต่ก็ต้องเดินต่อไป

ลลิตาไม่รู้ตัวว่ากลับมาถึงห้องพักได้อย่างไร ของถูกรวบรวมไว้มุมหนึ่งของห้องก่อนจะทิ้งตัวลงบนเตียง บางทีคนตงงานและมีเงินไม่กี่บาทอย่างหล่อนอาจต้องอาศัยอยู่ที่นั่นนานสักหน่อย ดวงตามองเพดานสีขาวยาวที่เบือนพุ่ง

จนกลายเป็นสี่เหลืงหม่น ขั้วหลอดไฟนีออนกลายเป็นสีดำ หญิงสาวนอนตะแคงแล้วขดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งของเตียงพลางนึกถึงบ้านคมชาญ แม่จะถูกใช้งานหนักหน่วงแต่ก็ยังมีข้าวให้กิน มีที่นอนนุ่มให้หลับ มีห้องน้ำกว้างขวางและสะอาดตาให้ใช้งาน แต่ที่นี้ไม่มีอะไรเลย ไม่มีแม่แต่ผ้าปูที่นอนหมอน หรือผ้าห่ม บางทีก็ลัสนว่าที่ท่ายู่ถูกต้องแล้วหรือไม่ การจากมาด้วยคักดีศรีและความหยิ่งทะนงเช่นนี้ดีจริงหรือ แต่คิดได้ไม่นานก็ต้องหยุด...ตัดสินใจแล้วจะย้อนกลับไปให้บิดาหัวเราะเยาะได้อย่างไร หล่อนจะไม่กลับไปลงนรกขุมนั้นอีกแล้ว

ลลิตาลืมตาขึ้นในเวลาตีสี่ครึ่งเหมือนเคย แต่ทำได้แค่ฟังเสียงรถแล่นผ่านไปมา เสียงพูดคุยของคนข้างห้อง และมองนาฬิกาข้อมือที่เข็มวินาทีขยับอย่างเชื่องช้าจนหยุดอยู่ที่เวลาหกโมงเช้า หญิงสาวลุกขึ้นมาอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนจะเริ่มต้นวันใหม่ด้วยการลงไปหาอาหารเช้ากินที่ร้านสะดวกซื้อ และซื้อหนังสือหางาน เมื่อกลับมาก็ปิดกวาดเซ็ดถูห้องตามมีตามเกิดแล้วพักผ่อน เที่ยงก็ลงไปซื้อข้าวที่ร้านริมทาง ราคาต่อหนึ่งมื้อแพงจนน่าใจหายแต่ต้องยอมจ่าย ชวนให้นึกถึงเวลาทำกับข้าวกินเองที่บ้านตลอดทั้งปาย หล่อนนั่งงานและเงินเดือนที่พึงพอใจสำหรับสมัครงานในวันพรุ่งนี้ได้สี่ห้าที่ ทว่าเสียงโทรศัพท์ทำให้ต้องผลไปรับสาย หมายเลขที่ปรากฏเป็นชื่อคนคุ้นเคย

“เฮียต้า...”

“หลินเป็นยังงั้บ้าง ตอนนี้อยู่ที่ไหน” ปลายสายแสดงความห่วงใย

“ก็...ในห้องพักนะเฮีย หลินมาเช่าห้องอยู่”

“ห้องหลินอยู่ไหนบอกเฮียหน่อย เดียวเฮียไปหา”

หล่อนนิ่ง อึดอัดใจที่พี่ชายจะมาเห็นสภาพห้องพักในเวลานี้

“ไม่ต้องหรอกเฮีย มันไกลจากบ้านมาก เฮียไม่ต้องลำบากหรอก หลินอยู่ได้ สะดวกสบายดี ค่าที่พักไม่แพง ที่พักก็ดี” หล่อนไม่ได้โกหก ที่ดี...

แต่จะดีในความหมายเดียวกับที่พี่ชายคิดหรือเปล่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

“เสี้ยอยากไปหา จะไปดู”

“ไม่ต้องหอรอกเสี้ย หลินอยู่ได้”

“ถ้ำลำบากก็อย่าลืมนะว่าหลินมีเสี้ยอยู่” ดูเหมือนกษมจะรู้ทันน้องสาวไม่น้อย “แต่ถ้าหลินคิดว่าอยู่ได้ก็ไม่ใช่ไร แค่อย่าฝันให้เกินตัวเท่านั้น ก็พอ อ้อ...เมื่อวานเสี้ยไปเยี่ยมเสี้ยเคี้ยงมา”

หัวข้อสนทนาถูกเปลี่ยน กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ลมหายใจหลอนซังกไปครู่หนึ่ง “เขาเป็นยังไงละเสี้ย”

“แขนหัก หัวแตก ฟันร่วงไปหลายซี่ เชี่ยวแหละ อาม้าของเสี้ยเคี้ยงไวววยใหญ่ อาป้าเลยอาสาออกค่าใช้จ่ายทุกอย่าง เสี้ยเคี้ยงบอกว่าไม่ยอมหย่ากับหลิน เขาจะให้หลินไปขอขมาแล้วกลับไปอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม อาป้าก็รับปากว่าจะตามหลินให้” เรื่องราวที่พี่ชายเล่าทำให้คนฟังนึกขำ

“อาป้าหรือจะตามหลิน อาป้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหลินอยู่ไหน”

“ก็นั่นแหละสิ วันนี้เขาเลยยกขบวนไปที่บริษัทหลิน เสี้ยเลยรู้ว่าหลินออกมาแล้ว”

ลลิตานิ่งอึ้ง เจียบไปนานพอดู

“หลิน...เขาว่าหลินถูกไล่ออก บอกว่าหลินทำร้ายเจ้านาย อาป้าโกรธหัวฟัดหัวเหวียงเลย แต่เสี้ยกับหลิวไม่เชื่อหอรอกนะว่าหลินทำไปโดยไม่มีเหตุผล”

เหมือนก้อนสะอื้นที่พยายามกลืนลงคอตีสั้นมาจากอกจนแทบกระอัก ลลิตากอดเข้า และบังคับเสียงไม่ให้สั่น “มันผ่านไปแล้วเสี้ย ช่วงมันเถอะหลินออกมาแล้วก็ถือว่าหมดเวรหมดกรรมกันไป ถึงหลินพูดไปก็ไม่มีหลักฐานให้ใครเชื่อ แต่หลินดีใจนะที่เสี้ยกับหลิวเชื่อ”

“เรามีกันอยู่แค่นี้แหละหลิน แล้วทีนี้จะทำยังไงต่อ ทั้งงานทั้งเรื่องเสี้ยเคี้ยง”

“เรื่องเสี้ยเคี้ยงหลินยืนยันคำเดิมว่าจะหย่า หลินไม่อยากจะกลับไปตก

นรกแล้วเฮีย ส่วนเรื่องงาน...หลินกำลังมองหางานใหม่นะเฮีย”

“ให้เฮียฝากให้ไหม เฮียมีเพื่อนพอฝากงานให้หลินได้”

“ขอบคุณมากเฮีย แต่ไม่เป็นไรหรอก หลินพอมีเงินว่าจะลองหาเองก่อน แต่ถ้าหาไม่ได้ ถ้าลำบาก หลินจะบอกเฮียเองนะ” อย่างน้อยในความคับแค้นเชิงใจ สายสัมพันธ์ของพี่น้องก็ยังแนบแน่นไม่เลือนรางหายไปไหน ลลิตายิ้มกับตัวเอง

“สัญญาะ”

“สัญญา หลินสัญญาเฮีย”

หญิงสาวนึกดำตัวเองที่ปากพล่อยไม่เข้าเรื่อง เมื่อออกไปหางานในวันรุ่งขึ้นท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าว แม้จะมีการตอบรับและรอให้เรียกสัมภาษณ์อยู่บ้าง แต่ดูจากสายตา ท่าทาง คำพูด หรืออะไรบางอย่างที่หลบเร้นซ่อนลึกในดวงตาของคนเหล่านั้นบอกหลินว่างานนี้อาจมีคนจับจองแล้ว ตลอดทั้งวันหญิงสาวตระเวนสมัครงานสี่ที่ แต่ดูเหมือนจะพลาดทุกที่ พอช่วงบ่ายหลินก็ตัดสินใจกลับห้องพักก่อนที่รถจะติด

ตอนเดินลงจากรถเมล์ ความแอัดของผู้คนเรียกความสนใจให้หันไปมอง แล้วก็พบว่ามีตลาดนัดขนาดเล็กอยู่ในซอยข้างที่พัก ตลาดแห่งนั้นเต็มไปด้วยนักศึกษาเดินกันพลุกพล่าน ความหิวและกลิ่นหอมของอาหารที่โชยมาเตะจมูกทำให้หลินตัดสินใจก้าวเข้าไปในซอยนั้น...แผงขายของขนาดเล็กตั้งเรียงรายตลอดสองข้างทางยาวจนสุดซอย มีตั้งแต่ของกินงานฝีมือ เสื้อผ้า และเครื่องประดับ บางส่วนเป็นพ่อค้าแม่ค้ามืออาชีพ บางส่วนเป็นนักศึกษา ต่างร้องขายสินค้าและพูดคุยกับลูกค้าเสียงดังแข่งแซ่ความรู้สึกลึกลับเย็นย้อนกลับมาทักทาย ลลิตายืนอยู่หน้าตลาด หลินยิ้มยามนี้ภาพเมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษา และพยายามเบียดตัวเข้าไปด้านในเพื่อหาอาหารมื้อบ่ายควบเย็น พอได้ขนมเงินแกงเขียวหวานมาถุงหนึ่งก็มองของอย่างอื่นตามประสาผู้หญิง

“สนใจไหมคะ พวกหนูทำเองกับมือเลยนะคะ”

คำเรียกนั้นทำให้หญิงสาวหมุนตัวกลับไปมองแผงผั่งตรงข้าม บนผ้าลูกไม้สีเขียวคือบรรดาสร้อยข้อมือที่ร้อยด้วยลูกปัดหลากสี บางเส้นร้อยเหมือนดอกไม้ ถัดไปคือที่คาดผมซึ่งแม่ค้าคนหนึ่งกำลังใช้ปืนกาวยัดของประดับน่ารักอยู่หลังร้าน หล่อนเดินไปพิจารณาทีละชิ้น ที่ถูกใจก็พอมิแต่ไม่รู้ซื้อมาแล้วจะใส่อย่างไร แม่ค้าหน้าหวานยิ้มสวยยื่นหน้ามาแนะนำสินค้า ทำให้คนฟังพลอยสนุกสนานไปด้วย เมื่อสนทนากันสักพักลิตาก็ตัดสินใจซื้อสร้อยข้อมือลูกปัดสีม่วงหนึ่งเส้น แล้วหยิบกระเป๋าใส่เหรียญจากกระเป๋าสะพายออกมาจ่ายเงิน เจ้าของร้านรับเงินแล้วร้องถาม

“กระเป๋าที่น่ารักจังคะ ซื้อที่ไหนคะ”

เจ้าของกระเป๋ามองของที่อยู่ในมือ กระเป๋าผ้าเย็บติดเชือกลายดอกไม้เรียบๆ สีชมพูสลับแดง หล่อนประยุกต์มาจากผ้าเช็ดหน้าที่ใช้มานานแล้ว นึกเสียตาย เย็บปรับมันติดเป็นโบพอให้น่ารักสำหรับใส่เหรียญ

“พี่ทำเองค่ะ”

แม่ค้าหันไปคุยกับเพื่อนก่อนหันกลับมาถาม “พี่มีแบบนี้อีกไหมคะ น่ารักดี ถ้าพี่มีหนูซื้อต่อมาขายได้ไหม หรือพี่จะทำแล้วฝากหนูขายก็ได้นะ หนูหักเปอร์เซ็นต์ตามยอดขายเขาก็ได้”

หล่อนเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ “สวยขนาดนั้นเลยหรือ พี่ทำเล่นๆ เอง”

“สวยสิคะ น่ารักดี พี่ทำกระเป๋าผ้ามาอย่างเดียวก็น่าได้ เดี่ยวพวกหนูเย็บลูกปัดติด สวยดี”

หัวอีกฝ่ายไวใช้ได้ พอนึกภาพตามแล้วน่ารักดี แต่หล่อนไม่ได้ทำจริงจัง จึงส่ายหน้าปฏิเสธ

“ขอบใจมาก แต่คงไม่ละจ๊ะ”

“ยังไงถ้าพี่สนใจบอกหนูนะคะ หนูกับเพื่อนมาขายที่นี่ทุกวันพฤหัสบดี” แม่ค้าพูดทิ้งท้ายแล้วบอกลาเพื่อไปขายของให้ลูกค้าที่เพิ่งเดินเข้ามา

หญิงสาวเดินกลับที่พัก แล้วนั่งกินข้าวพร้อมอ่านหนังสือพิมพ์หางาน

ในมือ ก่อนเลือกสถานที่และวางแผนการเดินทางของวันพรุ่งนี้ แต่ก็อดหยิบ กระเป๋าคาเฟ่ใบนั้นมาดูไม่ได้ ขอบผ้าเซ็ดหน้าเกือบมูมิโต๊ะจนขาดลุ่ย หล่อน เสียตายเพราะใช้มานานเลยเย็บเป็นกระเป๋าสำหรับใส่เหรียญซึ่งใช้มาแรมปี ไม่คาดฝันเหมือนกันว่าจะมีคนถูกอกถูกใจเจ้าเศษผ้าผืนนี้ ปรากฏใน ดวงตาคู่มือศึกษาสาวบ่งบอกว่าชื่นชอบเป็นนักหนา ความจริงข้อเสนอของ อีกฝ่ายน่าสนใจ แต่หากหล่อนได้งานใหม่คงไม่มีเวลาทำงานนี้ ถึงได้ปฏิเสธ ว่าเหมือนโชคชะตาจะไม่ได้กำหนดเส้นทางชีวิตของลลิตาให้ราบ เรียบ เพราะวันต่อมาสิ่งที่หญิงสาวได้ตอบแทนจากการเดินทางงานจนขาดลาคือ คำปฏิเสธอย่างนุ่มนวล บางทีก็รับปากเช่นเดิมคือให้รอติดต่อกลับ ทว่า ในชั่วโมงนี้หล่อนพอนึกภาพออกว่าการรับพนักงานจบใหม่บรรเทาค่าใช้จ่าย ของบริษัทมากแค่ไหน ที่รับพวกมีประสบการณ์ก็ไซ้จะถูกใจคนมีประวัติถูก ไล่ออก

ชีวิตหล่อนวนเวียนอยู่เช่นนี้เกือบสัปดาห์ งานหายากกว่าที่คิดมากนัก หล่อนไม่กล้าบอกกษมกับภคิพที่ผลัดกันโทรศัพท์มาถามสารทุกข์สุกดิบ อย่างสม่ำเสมอ และเริ่มโกหก... ว่ากำลังรอสัมภาษณ์งาน รอเรียกตัว และ คำโกหกอีกสารพัดที่หลังไหลออกมา ทำยที่สุดสิ่งที่รอคอยก็ไม่มีอะไร มากมายไปกว่าเงินที่ร่อยหรอลงทุกที หล่อนมีเงินแค่พอจ่ายค่าที่พักเดือน หน้า และเหลือเศษอยู่อีกไม่เท่าไร ยังนึกภาพไม่ออกว่าหากหางานไม่ได้ใน เร็ววันจะเป็นอย่างไร

ร่างแบบบางยืนอยู่หน้าร้านขายข้าวริมทาง ความหาเศษเหรียญจาก กระเป๋าออกมาจ่ายค่าอาหาร เมื่อเห็นกระเป๋าคาเฟ่ใบนั้นก็หยุดชะงัก บางที... หล่อนก็แค่คิด...บางที

เย็นวันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ทุกอย่างยังเป็นไปอย่างยากลำบาก และ ไม่มีการเรียกตัวจากบริษัทไหนทั้งสิ้น การตระเวนสัมภาษณ์งานทำให้ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้น เงินส่วนที่กันเอาไว้สำหรับจ่ายค่าที่พักกำลัง

จะถูกเจียดออกมาใช้ ควรทำอย่างไรต่อไปเป็นคำถามที่ตอบยากอย่างยิ่ง บางขณะหล่อนก็นึกอยากโทรศัพท์ไปขอให้พี่ชายช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเรื่องที่พักหรือฝากงาน มีอคติอันคงโอบอุ้มหล่อนอย่างง่ายดาย แต่ลลิตาสัญญากับตัวเองไว้แล้วว่า จะขอความช่วยเหลือเมื่อถึงที่สุดจริงๆ เสียก่อน ซึ่งเหตุการณ์นี้หญิงสาวมองว่ามันยังไม่ถึงที่สุด

ร้านรวงในซอยเริ่มตั้งแล้ว หล่อนสอดสายสายตาหานักศึกษาสาวสองคนนั้น ใจนี้กลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่มา หรือร้ายแรงกว่านั้นคือไม่สนใจกระเป๋าค่าของหล่อนแล้ว ขณะที่มองไปจิกเล็บบนแขนตัวเองไป เสียงหนึ่งก็ร้องทักจากด้านหลัง

“พี่คะ...”

พอหันไปก็เจอแม่ค้าหน้าหวาน ลลิตาฉีกยิ้มกว้างปิดความดีใจไม่มิด

“มาหาพวกหนูหรือเปล่า เปลี่ยนใจใช้ไหมคะ” คนถามมองเพื่อนที่กำลังจัดของลงบนแผง

หญิงสาวพยักหน้า แม่จะเขินอายที่กลับคำพูด แต่หล่อนมีชีวิตอยู่โดยไม่ทำงานไม่ได้ ทุกอย่างล้วนแต่ต้องใช้เงินซื้อหามาทั้งสิ้น

“เรายังสนใจอยู่ไหม พอดีพี่มีเวลาว่าง อยากหาอะไรทำ”

“สนใจค่ะพี่” เสียงตอบรับระริกกระริน “พี่ทำมาให้หนูสักสิบยี่สิบใบก่อนก็ได้ค่ะ ลองวางดู ถ้าขายได้ค่อยเพิ่มจำนวน ว่าแต่พี่สนใจจริงๆ นะคะ หนูจะได้กันที่หน้าแผงให้ พี่จะให้หนูหักเปอร์เซ็นต์เท่าไรคะ บอกได้นะไม่เป็นไร”

“สักสิบเปอร์เซ็นต์ได้ไหม พี่ขอพื้นที่เล็กๆ ก็พอ ครั้งหน้าพี่จะทำมาให้เราลองขายก่อนสิบใบ ถ้าขายได้ค่อยเพิ่มจำนวนทีหลัง ว่าแต่พวกเราทำเป็นอาชีพหรือเปล่า พี่กลัวทำเราขาดทุน ไปเบียดพื้นที่หน้าแผงของเราอีก” หล่อนบอกด้วยความเกรงใจ แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้า

“ไม่หรอกค่ะ นี่มันที่ของมหาวิทยาลัย เขากันพื้นที่ส่วนหนึ่งไว้ให้นักศึกษาชายของฟรินะคะ พวกหนูชายสนุกๆ ใครชอบอะไรก็เอามาขาย

หนูชอบกระเป๋าคู่แบบพีนะคะ ยิ่งไงอาทิตย์หน้าพี่มาหาหนูที่นี้ก็ได้ละ มาสักบ่ายสาม เอาของมาดู มาตกลงราคากันก่อน พี่จะทำให้ทันสมัยคะ”

“ทันสมัย ขอบใจมากนะ” แม่ไม่รู้ว่าที่สุดแล้วจะเป็นอย่างไร อย่างน้อย หล่อนก็ตื่นนอนให้ชีวิตพอมีทางไปและมีความหวังในหัวใจ

“นี่เบอร์หนูนะคะ หนูชื่อแก้ว พี่ชื่ออะไรคะ จะได้เรียกถูก”

“หลินจ๊ะ พี่หลิน” หล่อนยิ้มรับไมตรีจากคนตรงหน้า

คนหน้าหวานร่างเล็กวิ่งกลับไปช่วยเพื่อนจัดของ...บางคราวหล่อนก็นึกอิจฉาวัยรุ่น วัยที่เต็มไปด้วยพลังและความสดใส ลลิตายิ้มให้ตัวเองพลง คิดว่าจะเริ่มต้นหาซื้อผ้ามาสร้างผลงานที่จะชีวิตความเป็นไปของชีวิตใน สัปดาห์หน้า

บ่ายวันต่อมา หลังจากตระเวนสมัครงานอยู่หลายที่ ลลิตาก็นั่งรถไปลงที่ตลาดผ้า แล้วขอซื้อเศษผ้าที่ตัดเหลือเพราะได้ผ้าหลากหลายมากกว่าและกระเป๋าก็ใช้ผ้าไม่เยอะมากนัก เจ้าของร้านเป็นหญิงวัยกลางคนใจดี หล่อนจึงได้เศษผ้าถุงใหญ่มาในราคาถูก จากนั้นก็แวะซื้อเข็มกับด้ายหลายสีมาเริ่มงานหลังจากกินอาหารมื้อเย็นเสร็จ หล่อนบรรจงเย็บเพราะงานที่ทำไม่ใช่แค่ของใช้แต่เป็นของขวัญที่ต้องทำให้ดีที่สุด ในคืนแรกหญิงสาวจึงเย็บกระเป๋าคู่เสร็จแค่สองใบ เศษผ้าสีเรียบเอามาตัดเย็บเป็นดอกไม้ตกแต่งกระเป๋าคู่ให้สวยงาม เมื่อเสร็จก็นั่งมองผลงานตัวเอง และทดลองดึงผ้าไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่หลุดขาดเสียก่อน หากเย็บกระเป๋าคู่วันละสองใบหลังกลับมาจากทำงาน จนกว่าจะถึงสัปดาห์หน้าคงมีขายสิบใบ หญิงสาวอยากให้งานออกมาดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดีพอที่จะทำให้ลูกค้าบอกต่อปากต่อปาก งานที่สร้างรายได้เล็กน้อยก็ยังเป็นเงิน และเป็นงานที่หล่อนก็นึกชอบอยู่ไม่น้อย

ผ่านไปก่อนคืนแล้วแต่ลลิตายังขมตาไม่หลับ หล่อนนอนพลิกไปพลิก

มาหลายครั้ง แล้วก็ตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหมายเลขของคนที่คิดว่ายังไม่นอนในเวลานี้ ใช้เวลาครู่หนึ่งปลายสายก็กดรับ เสียงหวานแต่แหลมของลภีศลอดออกมา

“ว่าไงเจ้ ยังไม่นอนอีกหรือ”

“ยัง แล้วหิวล่ะ”

“ถ้านอนจะรับสายเจ้ได้หรือ” ลภีศหัวเราะ “ว่าแต่เจ้เออะ ทำไม่ไม่นอนอีกล่ะ นี่มันห้าทุ่มจะเที่ยงคืนแล้วนะ มีอะไรหรือเปล่า” เพราะพี่สาวไม่เคยเป็นฝ่ายติดต่อก่อนเลยสักครั้ง คนเป็นน้องจึงตั้งข้อสังเกตว่าอาจมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นก็เป็นได้

“เจ้านอนไม่หลับ มัน...” หล่อนอธิบายไม่ถูกแล้วก็เปลี่ยนเรื่อง “แม่เป็นยังไงบ้างหลิว”

“แม่ห่วงเจ้เนะ คอยแอบถามหลิวกับเฮียต้าตลอด พอรู้ว่าเจ้สบายดีแม่ก็สบายใจ แต่ไม่กล้าถามต่อหน้าอาป้าหรอก อาป้าสั่งห้ามใครพูดชื่อเจ้ขอโทษนะเจ้...อาป้าแค้โกรธ เดี่ยวก็หาย เพราะโดนคนบ้านโน้นโวยวายใส่ พอเฮียเคี้ยงออกจากโรงพยาบาลแล้วก็เอาแต่ถามว่าเจ้จะกลับมาเมื่อไหร่ แต่อาม่าเฮียเคี้ยงโวยวายว่าถ้าเจ้จะหย่าก็ต้องจ่ายค่าทำขวัญและค่าเสียหาย เขาขายขี้หน้า หลิวยังคุยกับเฮียต้าเลยว่าบ้านนั้นไร้สาระ”

หญิงสาวพ่นลมหายใจยืดยาว “ปล่อยเขาเออะหลิว เจ้ผิดเองที่ก่อเรื่อง เดี่ยวถ้าเจ้พอมีที่มีทางอยู่ได้ เจ้จะกลับไปจัดการเรื่องหย่า เจ้ห่วงแม่อย่างเดียว กลัวอาป้าโกรธเจ้แล้วไปลงกับแม่”

“แม่ไม่เป็นอะไรหรอก อาป้าโวยวายแม่ก็แค่เสียบ หน้านั้นเขาเป็นมหาเมียบศรีภรรยา อาป้าเกรงใจแม่อยู่บ้างแหละ เลยไม่กล้าทำอะไรเท่าไรหลิวนี่สิ...โดนทุกวัน” ลภีศบ่น “อย่าคิดมากเลยเจ้ อาป้าก็เป็นแบบนี้แหละ ไม่มีอะไรหรอก เรื่องแม่หลิวจะดูให้เองไม่ต้องห่วง”

“ขอโทษที่เจ้ก่อเรื่องนะหลิว”

“เจ้ขอโทษทำไม คนผิดจริงๆ ยังไม่เห็นสำนึกเลย เขาทำร้ายเจ้แต่

ไม่เห็นขอขมาอากับแม่เลย เจ้แค่นี้ขึ้นมาจากชุมชนรกรากเท่านั้นเอง คนเราจะไฝหาหนทางที่ดีกว่ามันไม่ผิดหรอก เจ้ไม่ต้องห่วงใคร ไม่ต้องห่วงแม่ ไม่ต้องห่วงหลิว เจ้เดินไปข้างหน้าให้สุดกำลังก็พอ เจ้ต้องตอกหน้าอากับให้ได้นะ ให้เอาป้ารู้ว่าผู้หญิงยืนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้ชาย”

เสียงน้องสาวมุ่งมั่นจริงจัง พลอยทำให้คนฟังยิ้ม

“ขอบใจนะหลิว ขอบใจมาก เจ้จะพยายาม จะกลับไปอย่างที่ทำป้าตำไม่ได้ หลิวตั้งใจเรียนนะ เรียนให้สูง อยากเรียนเท่าไรก็เรียน ต้องเรียน... จะได้ไม่โกงอย่างเจ้” คำนั้นดูผูกฝักฝัก ไม่ปรารถนาให้ใครต้องพ่ายวิชาชีวิตเช่นหล่อน

“หลิวเหมือนอากับจะตาย ใครก็ว่า เหมือนมากตรงที่หัวดี เพราะฉะนั้นเจ้าวางใจว่าใครจะมาลากมาจูงหลิวเหมือนหมูเหมือนหมาไม่ได้ แล้วเจ้ก็อย่าด่าตัวเอง ตอนนี่เจ้ฉลาดแล้ว เจ้เป็นไอ้ดอลของหลิวเลยนะ”

ลลิตาหัวเราะคำพูดของน้องสาว “เอาอย่างเฉพาะส่วนที่ดีก็แล้วกันนะ หลิว ไปนอนเถอะ กำลังโตนอนดึกมากสมองจะไม่พัฒนาเอานะ”

“หลิวอ่านหนังสืออีกนิต พอจบบทก็นอนแล้วเจ้ เจ้พักผ่อนมากๆ นะ”

บทสนทนาหยุดลงเพียงเท่านี้ ลลิตาวางสายแล้วมองเพดานห้องสี่เหลี่ยม อย่างน้อยตอนนี้แม่ยังอยู่ดี บิดายังแข็งแรง ลมิกตั้งใจเรียน ส่วนกษมนั้นหล่อนเชื่อจากหัวใจว่าเขาแข็งแรงพอจะประคองครอบครัวได้ คนที่น่าห่วงเวลานี้คงมีแค่หล่อนเท่านั้น

เกือบสองสัปดาห์แล้วที่อาศัยในห้องเช่าแห่งนี้ ไม่มีอะไรมากมายไปกว่าที่เคยเป็น ไม่มีหมอน ไม่มีผ้าห่ม ไม่มีอะไรที่ควรจะมีให้สมเป็นห้องพัก นอกจากเตียงแข็งกับตู้ที่มีเสื้อผ้าแขวนไม่กี่ชุด ที่ผ่านไม่มีที่ใดเรียกหล่อนไปสัมภาษณ์เลย เงินที่มีก็น้อยลงทุกขณะ หญิงสาวกระวนกระวาย ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร บางทีหล่อนก็ท้อไม่อยากจะออกไปหางาน ไม่อยากตระเวนไปทั่วทั้งที่รู้ว่าจะไม่ได้อะไรกลับมา ดังนั้นวันนี้หล่อนจึงหยุดแค่ครึ่งวัน

แวะกินอาหารจานเดียวข้างทางแล้วไปห้างสรรพสินค้า

ลลิตาเกือบจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่มาเดินห้างสรรพสินค้าคือเมื่อไร นานแค่ไหน บางทีอาจก่อนแต่งงานก็เป็นได้ เงินในกระเป๋านั้นน้อยนิด ไม่มากพอจะซื้ออะไรในห้างที่ค่าเช่าที่แสนแพงได้ แต่อย่างน้อยก็ได้เดินเล่น ยังมีอะไรให้ทำมากกว่ากลับไปหมกตัวอยู่ในห้อง ร่างแบบบางเดินไล่ดูทีละร้านอย่างใจเย็น ปล่อยตัวเองไปกับความเพลิดเพลินแบบที่คนในวัยนี้พึงมี หล่อนต้องการอะไรมากมายหลายอย่าง เวลานี้สายตาทะลุอยู่ที่หมอนใบใหญ่ซึ่งวางขายในร้านเครื่องนอน ไหนจะผ้าห่มผืนหนาที่วางอยู่ข้างกันอีก แต่กระเป๋าสตางค์ก็เบาจนหน้าใจหาย หล่อนหាក់ใจเดินเลยไปดูอย่างอื่น แล้วสะดุดตากลุ่มคนที่กำลังมุงดูสาวหน้าตาดีแต่งตัวสวยซึ่งยืนแนะนำสินค้าท่ามกลางแสงไฟสว่างตาบนเวที หญิงสาวถูกกลืนเข้าไปในฝูงชน ก่อนจะนั่งฟังคำโฆษณาของสองสาวสวยตรงที่นั่งแถวที่สาม

“สวยดีค่ะ วันนี้เรามีสินค้าตัวใหม่มาแนะนำให้คุณท่านได้รู้จักกับนวัตกรรมใหม่ที่นำอัจฉริยะ” มือเรียวยาวเล็กผายไปยังเครื่องใช้ไฟฟ้าทรงเหลี่ยมมุมมนขนาดเท่ากล่องรองเท้าผู้ชาย “นี่คือเครื่องกรองน้ำขนาดพกพา ค่ะ เลิกคิดถึงเครื่องกรองน้ำขนาดใหญ่ที่ใช้พื้นที่มากไปได้เลย เราขอแนะนำให้คุณท่านรู้จักเครื่องกรองน้ำขนาดเล็กที่ประหยัดพื้นที่ใช้สอย สามารถพกไปตามสถานที่ต่างๆ ได้อย่างสะดวกสบาย...”

ประโยคต่อจากนั้นคือสรรพคุณของเจ้าเครื่องกรองน้ำขนาดพกพา หญิงสาวอดยิ้มกับการชักจูงและสถิติวิธีการใช้ที่แสนจะง่ายตายไม่ได้ แต่จากสายตาของคนที่นั่งแถวสามทำให้มองเห็นชัดเจนว่าผู้ชายหลายคนสนใจสาวสวยทั้งสองมากกว่าสินค้าเสียอีก การแนะนำนั้นจบลงด้วยการที่มีใครหลายคนเดินไปติดต่อขอซื้อสินค้า ลลิตากำลังจะลุกเช่นเดียวกัน หากไม่ใช่เพราะได้ยินเสียงประกาศของพนักงานที่นั่งอยู่อีกฝั่งของเวทีเสียก่อน

“รับสมัครพริตตี้ค่ะ”

ลลิตาเพิ่งเข้าใจวันนี้เองว่า ‘พริตตี้’ เป็นอย่างไร หญิงสาวไม่อาจ

ปฏิเสธว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา คำว่าพริตตีที่อยู่ในหัวนั้นฉายภาพหญิงสาว นุ่งน้อยห่มน้อยตามบุญทรยนต์ จนกระทั่งวันนั้นถึงได้รู้ว่าผู้ที่แนะนำสินค้ำ ก็เรียกว่าพริตตีเช่นเดียวกัน หล่อนมองใบสมัครงานอย่างซึ้งใจ แต่เพราะ ตัวเลขรายได้ที่ตรงมออย่างน่าประหลาดทำให้เปลือตัวไปยื่นสมัครกับเขาด้วย คุณสมบัติของผู้สมัครคือ สาวสวย สูง หุ่นดี ผิวขาว และผอมยาว ทำงาน ยืนผ้าบุทแนะนำสินค้ำ หล่อนเป็นลูกคนจีนที่แม่จะมีเชื้อไทยอยู่ครึ่งหนึ่ง แต่ได้ผิวขาวมาจากพ่อ ถึงไม่สูงมากแต่ก็ตามมาตรฐานผู้หญิงทั่วไป ผอมยาว และหน้าตาคงพอใช้ได้ ทำยที่สุดใบสมัครงานก็ถูกยื่นพร้อมรายละเอียด การติดต่อกลับ ไม่รู้ว่าอะไรเข้าฝัน วินาทีนั้นเหมือนถูกชกจูงด้วยเงินเพียง อย่างเดียว เงินที่จะช่วยให้อยู่รอดปลอดภัยต่อไปได้อีกสักระยะ

เย็นวันนั้นหล่อนได้รับโทรศัพท์ให้ไปอบรมและเริ่มงานในวันเสาร์ ตอนเก้าโมงเช้า ทำเฉพาะเสาร์และอาทิตย์ หมายความว่าหล่อนยังมีเวลา ระยะเวลาสมัครงานช่วงจันทร์ถึงศุกร์ งานเลิกแค่หนึ่งทุ่มเท่านั้น ห้างสรรพ-สินค้ำที่ว่าอยู่ห่างจากที่พักไม่กี่ป้ายรถเมล์ ความสะดวกสบายทำให้หญิงสาว ไม่ปฏิเสธงานนี้ แม้จะกระดากอายเพราะอายุใกล้ขึ้นเลขสามแล้วก็ตามที

วันนี้หล่อนกลับมาทำงานฝีมือด้วยอารมณ์ผ่อนคลายมากขึ้นเพราะ อย่างน้อยก็ยังมึงานรองรับ มีเงินพอสำหรับรอการตอบรับหลังจากร่อนใบ-สมัครงานไปหลายที่ เมื่อแผนการใช้ชีวิตลงตัว มีเงินพอให้ใช้จ่ายอย่าง ประหยัดได้ตลอดทั้งเดือน คล้ายเห็นแสงสว่างรำไรท่ามกลางความมืดหม่น

เช้าวันเสาร์ลลิตาตื่นตั้งแต่ตีสี่ครึ่งเหมือนเคย แต่วันนี้หญิงสาวมี เป้าหมายในชีวิต จึงนั่งเย็บกระเป๋ากลับไปเรื่อยๆ กว่าจะรู้ตัวก็ย่างเข้าเจ็ดโมงเช้า เสียแล้ว หล่อนลุกไปอาบน้ำแต่งตัวและหาอะไรกินรอเวลาจนแปดโมงเช้า ก็ออกจากที่พักตรงไปที่ทำงาน คนยังน้อยเพราะยังไม่ใช่เวลาเปิดห้าง หล่อน มาก่อนเวลาจึงได้เห็นภาพคนที่มาเปิดร้าน ห้างที่เคยมีคนเดินพลุกพล่านดู โลงกว้าง เสียงพูดคุยสั่งงานดังแว่วตลอดทางเดิน นับเป็นการเข้าห้างที่แปลก ใหม่แต่ก็สร้างสีสันให้ชีวิตดี

หญิงสาวมาถึงที่นัดหมายเวลาแปดโมงครึ่ง แต่ก็พบว่ามีคนมาเริ่มตั้ง
บูชบ้างแล้ว หล่อนเดินเข้าไปทักทายเพราะถึงรอเวลาก็ไม่มีอะไรให้ทำ

“น้องคนที่มาสมัครเมื่อวานใช่ใหม”

คนถามคือหญิงสาวที่รับสมัครงาน พอหล่อนพยักหน้าอีกฝ่ายก็เดิน
ไปเรียกหญิงวัยกลางคนมา ดวงตาคมคุ่นนั้นมองปราดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
เหมือนคำนวณอะไรในใจ

“ผมจะไปหน่อย แต่หน้าห่วยดี มาเร็วกว่าเวลานัดด้วย” หล่อนคุย
กับลูกน้องแล้วหันไปทางลลิตา “ชื่ออะไรล่ะเรา”

“ลลิตาค่ะ เรียกหลินก็ได้ค่ะ”

“อาห่วยจริงๆ เสียด้วย เออะ พี่ชื่อวดีนะ ส่วนนายคนนั้นชื่อเอ๋
เราตามเขาไปเอาชุดแล้วแต่งหน้าแต่งตัวได้เลย เตียวกลับมาจะอบรมเรื่อง
การแนะนำสินค้าให้ กินข้าวมารี๋ยง กินเสียให้เรียบร้อยนะ ทางโน้นมี
ข้าวกล่อง ไปรับได้เลย”

แม้หน้าตาทำทางจะดูแต่วดีก็เป็นคนใจดี ลลิตายิ้มรับแล้วเดินตาม
หญิงสาวอีกคนไปอย่างว่าง่าย

ชุดที่หล่อนได้รับคือเกาะอกสีขาวยาวสะอาดกับกระโปรงทรงสอบสีแดง
สดสั้นเหนือเข่าเกือบคืบ ชีวิตนี้เกิดมาก็เพิ่งเคยสวมชุดแบบนี้เป็นครั้งแรก
จะว่าเป็นชุดที่ใ้ที่สุดในชีวิตก็คงไม่ผิดนัก ไหล่เปลือยกับช่วงเนินอกที่สัมผัส
อากาศเย็นชวนให้อายสะท้าน ทำทางของหล่อนทำให้คนพามาหัวเราะ

“ไม่เคยแต่งแบบนี้เทร่อ”

ลลิตาพยักหน้ารับแต่โดยดี

“อายุใกล้ขึ้นเลขสามแล้วเหียนะ โอ้โห... พ่อแม่ห่วงหน้าดูเลยสิ เออเออะ
เตียวก็ชินเองละ นี่เรียบร้อยสุดๆ แล้วนะ มีอีกชุดสั้นกว่านี้อีก แต่ที่เห็นเรา
เป็นเด็กใหม่เลยเอาชุดนี้ให้ ยังไงก็ไปนั่งกินข้าวกินปลาก่อน เพราะพออบรม
เสร็จก็เริ่มงานเลย ต้องยืนยาวจนถึงบ่ายโน่น เตรียมตัวให้พร้อมนะ”

หล่อนพยักหน้ารับ อีกฝ่ายจึงพาไปนั่งรอวดีที่กำลังสั่งคนจัดของเข้า

บุท ซึ่งสินค้าก็ไม่มีอะไรแปลกใหม่ แต่เป็นเครื่องกรองน้ำขนาดพกพาเมื่อวันก่อน หญิงสาวพอจำสรรพคุณมากมายของมันได้ แต่ก็เชื่อว่าจะแม่นยำและอดตี้นตั้นไม่ได้

วดีเห็นคนมาใหม่ นั่งกอดแขนกอดขาตัวเองก็เดินไปทัก “จะทำงานแล้วไม่ต้องอาย งานอย่างพวกเราต้องอาศัยใจกล้าดี้อลูกลูกค้า พุดเก่งๆ เพราะฉะนั้นห้ามอาย”

คำแนะนำนั้นไม่เชิงดูแต่ก็พุดด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่ทำให้ลลิตารู้ว่าอีกฝ่ายจริงจังกับเรื่องนี้มาก หญิงสาวจึงพยักหน้า

เจ้านายใหม่กล่าวต่อ “ไหวพริบต้องดี ตอนอัสสัมภษาณ์เราตอบคำถามได้ดี ตั้งใจฟังที่เขาโพรมตสินค้าด้วย พี่ไม่เห็นประสบการณ์ ไม่อยากได้คนจากมอเดลลิงเพราะหักค่านายหน้าเยอะ เสียตายแทนเด็ก หน้าใหม่ไม่มีประสบการณ์ไม่เป็นไร แค่มายืนแนะนำสินค้า พุดตรงๆ ว่าราคาทั่วไปตอนนี้ถ้าเด็กมีค่ายี่ให้อยู่ที่พันห้า แต่เด็กใหม่อย่างเราพี่ให้วันละพันสองเท่านั้นนะ โอเคไหม”

พันสอง...เกินกว่าที่ประมาณเอาไว้ในใจ ลลิตาพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม ทำงานเสาร์กับอาทิตย์สองวันก็สองพันสี่ เป็นรายได้ที่นับว่าไม่เลวทีเดียว

“รายละเอียดมีไม่มาก อีกชั่วโมงจะเปิดบุท เราเอาเอกสารไปอ่านเลย อีกสิบนาที่มาหาพี่แล้วลองแนะนำสินค้าให้พี่ฟังด้วย”

เอกสารในมือคือใบโฆษณาที่บอกสรรพคุณ ราคา และโพรมชันสินค้าที่พริตตีควรรู้ก่อนแนะนำลูกค้า ระหว่างที่อ่านหญิงสาวก็เหลือบมองเพื่อนร่วมงานที่ยืนคู่กัน ผู้หญิงคนนั้นน่าจะยังเรียนอยู่ ผิวขาว ตาคม ตัวสูง แต่งหน้าจัด แต่เป็นคนยิ้มสวย กระโปรงที่หล่อนคิดว่าสั้นดูยาวไปทันทีที่เห็นชุดของอีกฝ่าย แคชเชียร์กระโปรงก็ลุกขึ้นมาจนเกือบเห็นขอบกางเกงชั้นใน ต่างฝ่ายต่างแนะนำตัวทำให้ทราบว่าผู้ร่วมงานมีประสบการณ์อยู่บ้าง และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คณะการบริหารธุรกิจระหว่าง

ประเทศ ลลิตานิ่งอึ้งที่ทราบว่าจะเด็กที่พอมืออันจะกิน ได้รับการศึกษาดียังเลือกทำงานฟรีตีดี

“เพื่อนแนะนำนะพี่ ทีแรกก็ไม่ยอมหรือก ไม่ชอบ ไม่ใช่ว่าเงินที่พ่อส่งให้ไม่พอนะ แต่อยากได้ประสบการณ์กับลูกค้ามากกว่า งานฟรีตีดีได้คุยกับคนหลายแบบดีนะพี่ เหมือนมาฝึกงานแต่ได้แต่งตัวสวยๆ ได้เงินด้วยความจริงงานนี้ไม่ต่างอะไรกับพนักงานขายของทั่วไปหรือก ทำไปมันก็ชินนะพี่ สนุกดี” นักศึกษาสาวกล่าวด้วยรอยยิ้ม

ไม่นานนาวัตก็เริ่มต้นอบรม ก่อนจะเปิดบูทในเวลาอีกไม่ถึงชั่วโมง

พอถึงเวลาเริ่มงานจริง ลลิตาที่ไม่มีประสบการณ์ปล่อยให้ผู้ร่วมงานแนะนำสินค้าในบูทคนยังไม่เยอะไปก่อน ส่วนตัวเองออกมายืนแจกยิ้มและยื่นใบโฆษณาให้คนที่เดินผ่านไปมา บางคนก็รับ บางคนก็เดินผ่านเหมือนไม่ได้สนใจ จนช่วงใกล้เที่ยง พนักงานออฟฟิศมาเดินเยอะขึ้น คนเข้ามาบูทก็มากตามไปด้วย หญิงสาวเลยกลับเข้าไปในบูทและเริ่มทำงานอย่างจริงจัง

ลูกค้าส่วนใหญ่ไม่ทำให้ลำบากใจ เหมือนคนที่เดินผ่านไปมาและแวะเข้ามาดูสินค้าเท่านั้น ลูกค้าผู้ชายที่มองแล้วยิ้มก็มีบ้างแต่ไม่น่าเกลียดนัก ไม่มีอะไรอยู่นอกเหนือความคาดหมายหรือยากเกินกว่าจะรับมือ สิ่งเดียวที่หญิงสาวรู้คือการขายของไม่ใช่เรื่องง่าย การจะพูดให้ลูกค้าสักคนซื้อของที่ไม่ค่อยมีใครใช้มากนักอย่างเครื่องกรองน้ำขนาดพกพาเป็นเรื่องยากทีเดียว คนที่ยืนคู่กันพูดจาคล่องแคล่วน่าฟังกว่า ขณะที่หล่อนเพิ่งขายเครื่องกรองน้ำได้แค่สองตัว อีกฝ่ายก็ขายตัวที่สี่เรียบร้อยแล้ว จึงพยายามสังเกตวิธีการพูดและการโน้มหน้าลูกค้าของผู้ร่วมงาน ไม่นานก็จับทิศทางได้

บ่ายสอง คนเริ่มน้อยลง ยอดขายของหล่อนกระเตื้องขึ้นมาตีคู่กับผู้ที่นั่งพักบนเก้าอี้ ตั้งแต่เปิดบูทในช่วงสายจนถึงบ่ายสองทั้งสองไม่ได้นั่งเลยสักครั้ง น้ำก็ไม่ได้ดื่มเพราะมีคนเข้ามาดูตลอด จนบ่ายสองที่คนเริ่มกลับ

ไปทำงานแล้วจึงพอได้พักบ้าง วดีเดินมาบอกให้ผลัดเวรไปกินข้าวที่บริษัทเตรียมไว้ให้ เพราะจะปล่อยให้หิวท่างไม่ได้

ลลิตาได้กินข้าวตอนเกือบบ่ายสาม หล่อนรู้สึกแล้วว่าแม้งานนี้จะสบายแต่ก็ใช้พลังงานและทำให้หัวไม่น้อย ข้าวกล่องสุดท้ายถูกหยิบขึ้นมาจากถุงก่อนจะเดินไปหลบมุมหลังบุทกินอาหารมื้อกลางวัน หญิงสาวมองคนที่เดินผ่านไปมา เด็กเริ่มเลิกเรียนพิเศษแล้ว แต่เป้าหมายคือพ่อแม่ของเด็กพวกนี้ต่างหาก...พอกินเสร็จหญิงสาวก็เริ่มทำงานอีกครั้ง เพื่อนร่วมงานขอไปปลดทุกข์ที่ห้องน้ำ หล่อนจึงยืนแจกไปโฆษณาสินค้าคนเดียว

ไกลสุดสายตา หล่อนสะดุดตาชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างสูงเหมือนนักกีฬา ไหล่กว้าง ใต้เสื้อเชิ้ตสีครีมดูดีทีเดียว พอมองใบหน้าก็นิ่งอึ้ง เขาดูคมคายแต่ไม่หยาบกระด้าง...ลลิตาหัวเราะให้ตัวเอง แม้กำลังจะหย่าแต่ก็ยังไม่ได้หย่า นี่หล่อนมีเวลามองผู้ชายคนอื่นแล้วหรือ แต่จะไม่ยอมรับก็ไม่ได้ เพราะชายที่กำลังเดินตรงมาดูดีใช้ได้ทีเดียว

“เครื่องกรองน้ำขนาดพกพารุ่นใหม่ค่ะ สนใจเข้ามาดูสินค้าไหมคะ” หญิงสาวยื่นไปโฆษณาให้เขา

มือหนาใหญ่รับไปโฆษณาและเดินตามเข้ามาในบูท เขามองสินค้าแค่พอด่านแล้วหันมาจับจ้องใบหน้าหล่อนนิ่ง ลลิตาตะลึงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะปรับอารมณ์เข้าสู่การทำงานแล้วเพิกเฉยต่อสายตาที่เหมือนจะมองทะลุทะลวงของชายคนนั้นไปเสีย

“สนใจสอบถามได้เลยนะคะ ถ้าอยากทดลองใช้เชิญด้านนี้ค่ะ สินค้าตัวนี้...”

“ผมอ่านแล้ว ผมทราบสรรพคุณของสินค้าตัวนี้ดี แต่อยากทราบว่าในเมื่อคุณสมบัติของมันก็พอๆ กับเครื่องกรองน้ำทั่วไป อะไรที่คุณคิดว่าผมจะซื้อสินค้านี้ราคาแพงที่สรรพคุณธรรมดา” เขาพูดแทรก ไม่รอให้หล่อนอธิบายจบด้วยซ้ำ

หญิงสาวนิ่งอึ้ง มองหาเพื่อนร่วมงานซึ่งยังไม่กลับจากห้องน้ำ มา

ทำงานวันแรกก็โดนลงของเสียแล้วหรือ เอาเถอะ...หล่อนนึกยิ้มกว้าง พยายามระงับอารมณ์ไม่ให้เตลิดไปไหน อย่างไรก็ตามก็คือลูกค้า

“เพราะขนาดอย่างไรล่ะคะ คุณอาจมีเครื่องกรองน้ำที่มีสรรพคุณ เท่ากัน แต่ก็ยังเป็นเครื่องขนาดใหญ่ที่ยากต่อการพกพา สิ่งที่เราต้องยอมรับ คือในปัจจุบันเครื่องกรองน้ำยังไม่ได้รับความนิยมถึงขนาดมีประจำเอาไว้ ทุกจุด ทุกที่ นอกจากบริษัทใหญ่ๆ บางบริษัท หรือที่บ้านของเราเอง แต่ ในขณะที่เครื่องกรองน้ำยังไม่ได้รับความนิยม สุขภาพของเราก็ยังเป็นสิ่ง ที่สำคัญ ถ้าคุณเดินทางบ่อยๆ สิ่งที่คุณคาดไม่ถึงย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ อย่างเช่น ในโรงแรม บ้านของเพื่อน หรือในบริษัทไม่มีเครื่องกรองน้ำขนาดใหญ่ให้ เครื่องกรองน้ำขนาดพกพารุ่นนี้จะเป็นตัวช่วยที่ดีนะคะ”

คิ้วหน้าขมวดแน่นแล้วเลิกขึ้นด้วยความสนใจระคนแปลกใจ “ผมหา น้ำแร่ตามร้านสะดวกซื้อก็ได้ ถูกกว่าด้วย ทำไมผมต้องพกมันให้ลำบากล่ะ”

หญิงสาวนิ่ง แต่ฝันยิ้ม “เชื่อว่าทุกที่บนโลกนี้จะมีห้างสรรพสินค้าหรือ ร้านสะดวกซื้อนะคะ ถ้าคุณเดินทางไปท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ไกลจากตัวเมือง ไม่มีร้านสะดวกซื้อ ไม่มีน้ำแร่ขาย สิ่งที่คุณต้องการคือเครื่องกรองน้ำขนาด พกพา เรื่องราคาไม่ต้องเป็นกังวลค่ะ เพราะแค่เพียงครึ่งปีจำนวนเงินที่เรา ซื้อน้ำแร่มาบริโภควันละขวดก็เทียบเท่าเครื่องกรองน้ำนี้แล้ว ที่สำคัญ ถ้าซื้อ ตอนนี้นี้คุณจะได้รับประกันสินค้าเป็นเวลาหนึ่งปี เท่ากับว่าประหยัดค่าน้ำดื่ม ไปครึ่งปีเชียวนะคะ”

เขาพยักหน้าและยิ้มแปลก “อย่างนี้บริษัทน้ำไม่เจ๊งเหรอ” เขาโบกมือ ไปมาเมื่อเห็นว่าคนตอบหน้าซีด “ไม่ต้องตอบคำถามนี้ได้ครับ แต่ต้องตอบ อีกคำถามหนึ่งนะครับ มันค่อนข้างมีผลว่าผมจะซื้อสินค้าชิ้นนี้หรือไม่”

“ได้ค่ะ เชิญสอบถามได้เลยค่ะ” ใจหล่อนภาวนาให้เขาไม่ซื้อแล้วรีบ ไปให้ไกลมากกว่า

“คุณชื่ออะไร”

คนฟังนิ่งขณะสบแวต้ายิ้มที่มองมา ถ้าเขาไม่ใช่ลูกค้า หรือหล่อน

ไม่ใช่ปริตตี ลลิตาคงเดินหนีไปนานแล้ว แต่หน้าที่ทำให้ยังยืนอยู่ตรงนี้และ
ป็นหน้ายิ้มแย้ม

“หลินคะ ตอบแล้วยังสนใจจะซื้อสินค้าใหม่คะ”

“ครับ คุณหลิน” เขาพยักหน้าแล้วมองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจดเท้า
“ขอบคุณมากที่ตอบคำถาม ส่วนเรื่องซื้อสินค้าคิดว่าคงไม่ละครับ เพราะที่
บ้านผมมีอยู่แล้วเครื่องหนึ่ง ถ้าว่างหลังเลิกงานเราไปหาอะไรทานกันไหม
อีก...สองชั่วโมงจะเลิกบูทนี่”

ท่าทางเหมือนผู้ชนะนั้นช่างกว่นประสาทนัก เขาหลอกให้หล่อนพูด
อะไรอยู่นานสองนานทั้งที่ไม่คิดจะซื้ออยู่แล้ว มิหนำซ้ำยังทำท่าทางแบบนี้
อีก ก่อนที่ลลิตาจะตัดสินใจทำอะไรชายหนุ่มที่หล่อนตราหน้าว่าหล่อแต่รูป
จวบไม่หอม สายตาก็เหลือบไปเห็นเพื่อนร่วมงานเดินกลับมาจากห้องน้ำ หญิง
สาวพยักหน้าส่งสัญญาณให้อีกฝ่าย

“พี่ฝากบูทด้วยนะ ดูแลลูกค้าท่านนี้แทนพี่ที่ ขอขอบคุณมาก” ฝากงาน
เสร็จก็เดินหนีไป อาจเป็นเรื่องธรรมดาของคนอื่นที่ถูกลูกค้าทำเจ้าชู้ใส่ แต่
ไม่ใช่หล่อน ลลิตายืนนิ่งอยู่ในห้องน้ำเพื่อสงบสติอารมณ์ หน้าคนกว่น
ประสาทลอยเข้ามาในความคิด “ผู้ชาย!”

เจ้าของร่างสูงสอตมือลงไปในกระเป๋ากางเกงขณะมองตามคนที่เดิน
หนีด้วยรอยยิ้ม พนักงานที่มาใหม่ยิ้มทั้งตาทั้งปาก ถ้าถามเรื่องความสวย
ปริตตีสาวที่อยู่ตรงหน้าสวยมากกว่า แต่ถ้าถามเรื่องความถูกใจ เขาติดใจ
สาวคนนั้นมากกว่า เวลามองดวงตาคู่นั้นที่ทั้งวันทั้งอันชอบอ้อมข้อตามแบบของ
ผู้ให้บริการทั่วไป แต่ที่ถูกใจคงเป็นวิธีการตอบคำถามกับปฏิริยาตอบสนอง
ของเจ้าหล่อนตอนถูกชวนไปกินข้าวมากกว่า

“คุณหมิ่น?”

เสียงเรียกดังจากด้านหลัง เขาหันไปมองหญิงวัยกลางคน คนที่ยืน
อยู่ในหมู่พนักงานกับการทักทายราวกับรู้จักกันของทั้งคู่

“คุณวดีไปดูร้านข้างบนมาหรือครับ”

วดีพยักหน้า “ค่ะ ว่าแต่คุณหมื่นเถอะ ลมอะไรหอบมา หรือวันนี้ นึกคึกเลยมาลงพื้นที่เอง ว่างหรือหนึ่งงานมาล่ะคะ”

เขาหัวเราะ “หนึ่งงานมาดูของสวยๆ งามๆ แถวนี่ครับ วันนี้ยอดเป็น ยิ่งไงบ้างครับ”

“เรื่อยๆ ค่ะ ว่าแต่...ของสวยๆ งามๆ ที่ว่านะดูได้แต่ตา มืออย่าไปแตะต้องเชียวนะคะ ดูเสร็จแล้วจะแวะขึ้นไปดูร้านข้างบนหรือเปล่านั้น ถ้าจะดูยอดพี่จะให้คนไปเอามาให้ นั่งก่อนไหมคะ” หล่อนมองหาที่นั่ง

เขาโบกมือ สายหน้า ก่อนจะยื่นหน้าไปกระซิบ “ไม่สนยอดครับ สนคน อีกคนที่ทำงานคู่กับคนนี้นะครับ ชื่อหลิน”

วดีเหลือบมองปริตตีสาวที่ยืนนั่งบนหน้าไม่ถูกก็นึกออกกว่าอีกคนที่ว่าหมายถึงใคร หล่อนผ่อนลมหายใจยืดยาวแล้วกระซิบ “อย่าเชียวนะ คุณหมื่น ตาถึงมาก...คนนั้นนะใช้คำนำหน้าว่านางแล้วนะ เดียวก็ได้ปั้นต้นจิวหрок”

คนฟังนั่งอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนจะหัวเราะแห้งๆ แล้วเอ่ยที่เล่นที่จริง “เสียตาย...งั้นผมกลับดีกว่า จะไปหาที่เสียแผลใจ” เขาโบกมือลาและเดินจากไป

หญิงวัยกลางคนมองตามแล้วสายหน้า นึกในใจว่าโชคดีแค่ไหนที่ หล่อนมาเจอก่อนชายหนุ่มจะแผลงฤทธิ์กับลลิตา

ปริตตีสาวสวยขยับเข้ามากระซิบถามด้วยความสงสัย “ใครคะ”

วดีตอบโดยไม่ได้หันไปมอง “คุณหมื่นไม่ล์...เจ้าของบริษัทไง”

๕

สิ่งที่ลลิตากำลังเผชิญคือความเสี่ยงครั้งใหม่ในชีวิต หญิงสาวเฝ้า
มองกระเป๋าผ้าที่ถือมาด้วยความกังวลใจว่าจะเป็นอย่างไร เมื่อสินค้าเหล่านี้
ถูกวางต่อหน้าลูกค้าที่เดินผ่านไปมา คำถามเดียวที่วนเวียนอยู่ในหัวคือมัน
จะขายได้อย่างนั้นหรือ ในสายตาหล่อนความเป็นไปได้ที่มันจะได้รับความ
นิยมนั้นน้อยเต็มที แต่เพราะในเวลานี้มีอาชีพที่สร้างรายได้แล้ว หญิงสาว
จึงไม่ได้ร้อนรนว่ามันจะต้องขายได้เท่านั้น

ช่วงบ่ายเริ่มมีคนมาตั้งร้านขายของ หล่อนทิ้งกายลงนั่งที่เก้าอี้สำหรับ
รอรถโดยสาร ไม่นานนักรถประจำทางก็มาจอด ร่างแบบบางของนักศึกษา
สาวผู้คุ่นหน้าคุ่นตาลงจากรถมพร้อมถุงใส่ของเต็มสองมือ โดยเพื่อนอีกคน
ถือแพ่งสำหรับวางของเดินตามมา ลลิตาลุกขึ้นไปช่วยถือ

แกวยกมือไหว้ “สวัสดีค่ะพี่หลิน มารอนานแล้วหรือคะ”

“เพิ่งมาจ๊ะ พี่เอาของมาให้แล้วนะ แต่ไม่รู้จะถูกใจเราหรือเปล่า”
หล่อนพูดไปเดินไปจนถึงที่ที่จงเอาไว้สำหรับตั้งแพ่ง “พี่ไม่รู้ว่ามันสวยพอ
หรือเปล่า เราลองดูของก่อน ถ้าไม่ถูกใจหรือเปลี่ยนใจไม่อยากจะขายแล้วก็

บอกพี่ได้เลย พี่ไม่ว่าอะไร

หล่อนยื่นถุงที่ใส่ของให้ แก้วรับถุงมาดูของข้างใน กระเป๋าผ้าใบเล็ก ขนาดกำลังน่ารักกลากสีส้มเพราะคนทำเอาเศษผ้ามาเย็บ โปะที่เย็บติดด้านหน้าเพื่อตกแต่งดูสวยงาม หญิงสาวลองดึงจนแน่ใจว่ามันแข็งแรงพอแล้ว ก็พยักหน้าส่งยิ้มหวาน

“สวยมากค่ะพี่หลิน พี่หลินตั้งราคาหรือยังคะ”

หล่อนส่ายหน้า “พี่ไม่แน่ใจว่าจะขายเท่าไร แต่ถ้าเอาตามงบไม่มากเกินไปพี่ขอสักยี่สิบจะไหวไหม”

แก้วส่ายหน้า “สวยมากนะคะ แข็งแรงด้วย งานฝีมืออย่างนี้ถึงผ้าจะบางสักหน่อยแต่พี่หลินใช้ผ้าซ้อนข้างใน หนูว่าสักสามสิบน่าจะโอเคค่ะ ราคาเพิ่มมูลค่าด้วย ลองขายดูก่อน มีสิบบไปพอดีใช้ไหมคะ ตลาดปิดตอนสามทุ่ม พี่หลินมาเช็กของตอนนั้นเลยนะคะ ลิบเปอร์เซนต์ของพวกหนูนะคะ”

ลลิตาส่ายหน้า “พี่เพิ่มให้เป็นยี่สิบ เพราะพี่ไม่ได้มายืนขาย พวกเราต้องออกแรงแถมยังเจียดพื้นที่หน้าแผงให้อีก เอาไปเถอะ สิบบถ้าขายหมดก็แค่หกสิบบาทเอง ไม่รู้พวกเราจะคุ้มหรือเปล่า” นั่นคือความเกรงใจของคนที่เพิ่งร่วมธุรกิจกัน แม้ในชีวิตจะเจอคนใจร้ายมามาก แต่ประกายใส่ออกในดวงตาของแก้วทำให้หล่อนเชื่อใจอย่างประหลาด

“ไม่หอรอกค่ะ ความจริงพวกหนูขายของได้กำไรไม่กี่ร้อยหอรอกะ หกสิบบาทก็เยอะแล้ว ของพี่ทำมาพวกหนูแค่อามานั่งขายให้เท่านั้น” เพื่อนของแก้วเอ่ยแทรก ความสดใสในชีวิตวัยรุ่นทำให้ลลิตาซุ่มซึ้นหัวใจไปด้วย

“ถ้าอย่างนั้นสักสองทุ่มครึ่งพี่จะมาดูอีกทีนะ อยู่ตรงนี่คงเกาะเปล้าๆ ขอบใจมากจ๊ะ” กล่าวลาแล้วคนแก่ว่าก็กลับไปห้องพักของตัวเอง

เวลานี้ห้องพักที่ไม่มีอะไรเลยเริ่มมีอุปกรณ์ที่จำเป็นแล้ว อย่างน้อยก็มีหมอนใบเล็กให้หนุนนอน จึงสะดวกสบายขึ้นมาบ้าง ทว่าเรื่องงานยังเป็นของหายากที่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ดูเหมือนจะไม่มีที่ไหนเต็มใจรับหล่อนเลย ลลิตามาวนาให้ชายกระเป๋ได้บ้าง อย่างน้อยแค่พอให้คุ้มทุน และ

พอสำหรับแบ่งให้เด็กทั้งสองที่มีน้ำใจต่อกัน ระหว่างที่รอเวลาก็ล้วงโทรศัพท์ที่มากดหาพี่ชายที่ไม่ได้คุยกันร่วมสัปดาห์ หล่อ้นหวังว่าเวลานี้ที่บ้านเป็นอย่างไรบ้าง เกือบครึ่งเดือนแล้วที่จากมา ใจยังลุ่นให้บิดาคลายความโกรธลงบ้างแม้หน่อยนิดก็ยังดี

“หลิน...”

เสียงกษมเบาราวกระซิบ ไม่ทันได้ถามเอาความอะไรหล่อนก็ได้ยินเสียงคนที่เพิ่งคิดถึงแว่วเข้ามา

“น้องสาวตัวดีของลื้อไอ้เหม เวลาสายเดี๋ยวนี้นะอาต่า วางสายไปเลยไม่ต้องคุยกับมัน นี่คงหมดท่าแล้วละลึงถึงมาเกาะเกาะอ้อนวอนพี่ชาย เวลเดี๋ยวนี้นะอาต่า”

เสียงก้องเกียรติคำรามลั่น คนฟังตัวซาพูดอะไรไม่ออก แต่ยังได้ยินคำพูดของบิดา

“ถ้ามันขอเงินลื้ออย่าให้นะอาต่า ต่อให้มันอดตายก็ห้าม อีคนหัวดีอให้มันตายๆ ไป ดื้อด้านอย่างมันไม่ต้องไปสนใจ...”

เขาคำเป็นภาษาจีนปนไทยอีกหลายคำที่ฟังไม่ชัดเจนนัก แต่กษมเลือกตัดสายไปเสียก่อน แค่นี้ก็พอแล้ว พอที่จะทำให้หล่อนตระหนกถึงคุณค่าของตัวเองในสายตาบิดา หัวใจที่เคยเข้มแข็งสะท้อนสั่นหวั่นไหว แต่ไม่มีน้ำตาอีกต่อไป จะพอ จะหยุด ในเมื่อเขาไม่เห็นคำก็ช่างเขา

ลิตาถือโทรศัพท์ค้างเอาไว้อย่างนั้นจนในที่สุดกษมก็โทร. กลับมา หล่อนนั่งมองอยู่นานก่อนจะกดรับ

“อย่าคิดมากนะหลิน อาป้าก็แค่มโห” เสียงพี่ชายอาหาว

“มันนานแล้วนะเฮีย นานจนหลินคิดว่ามันไม่ใช่แค่ความมโหไซของคนเป็นพ่อแล้วละเฮีย อาป้าไม่เคยถามหลินเลยว่าเป็นยังไง ตั้งแต่เกิดหลินได้ยินแต่เสียงอาป้าสั่งให้หลินทำอย่างนั้นทำอย่างนี้ พอหลินทำตามอาป้าก็พอใจ คราวนี้พอหลินขี้ใจอาป้าคงคิดว่าหลินไม่คู่ควรกับการเป็นลูกของเขา ไม่คู่ควรตั้งแต่หลินเกิดมาเป็นผู้หญิงแล้วละเฮีย อาป้าอยากได้ลูกชาย

เขาถึงมืออะไรกับแม่เพราะอยากได้ลูกชายอีกคนที่อาม้าหงส์ให้ไม่ได้แต่เขาได้ลูกสาวโง่เขลา ได้ลูกสาวทั้งสองคน เขาผิดหวังตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้ หลินไม่เคยมีค่าในสายตาของอาป้าเลย” ทั้งที่พยายามห้ามใจแต่หล่อนก็อดพรั่งพรูความรู้สึกออกมาไม่ได้

“อย่าพูดแบบนั้นเลยหลิน ถ้าหลินไม่มีค่ากับอาป้า อาป้าจะเลี้ยงหลินมาทำไมจนโต” เขาบ่นใจ

“อาป้าเลี้ยงหลินเพราะมันคือหน้าที่เท่านั้นเฮีย หลินกับหลิวอยู่ด้วยหน้าที่ของผู้หญิงที่ต้องรับใช้ผู้ชายไปตลอดชีวิต อาป้าเลี้ยงหลินด้วยหน้าที่ของพ่อ และหลินต้องอยู่ด้วยหน้าที่ของผู้หญิง” ถ้อยคำนั้นเรียบเรียงแต่เต็มไปด้วยความรู้สึกที่ล้นออกมาจากใจ

“อย่าว่าอาป้าเลย มันบาปนะ”

“หลินไม่ได้ว่า อาป้าจะรักหรือเกลียดใครก็ได้ อาป้าจะเกลียดหลินก็ไม่ใช่ไร หลินรู้ว่าอาป้าเป็นคนทำให้หลินเกิดมา เป็นเจ้าของเลือดเนื้อในตัวหลิน แต่อาป้าไม่มีสิทธิ์สั่งให้หลินไปลงนรกไม่ใช่หรือเฮีย”

“เฮียรู้ว่าหลินทุกข์แค่ไหน แต่เฮียอยากให้เห็นหลินเข้าใจว่าอาป้าเติบโตมาในสังคมที่แตกต่างจากพวกเรา อาป้าโตมาในครอบครัวที่สอนให้รู้ว่าอำนาจของผู้ชายเป็นอย่างไร ฐานะของผู้ชายในบ้านเป็นอย่างไร อาป้าไม่ได้เติบโตในยุคเดียวกับเราที่ผู้ชายกับผู้หญิงเท่าเทียมกัน” อย่างน้อยๆ เขาก็เป็นตัวแทนของชายผู้ดำรงชีวิตและเติบโตในสังคมแบบนี้ เขาได้เรียนหนังสือ เรียนรู้ถึงการให้เกียรติและความเท่าเทียมของผู้ชายกับผู้หญิง

“มันเกี่ยวกับความรักหรือความห่วงใยด้วยหรือเฮีย ผู้ชายจะยิ่งใหญ่แค่ไหนแต่รักผู้หญิงไม่ได้เขี้ยวหรือ หลินไม่ได้ต้องการความเท่าเทียมอะไร หลินแค่ต้องการให้อาป้ารักและห่วงหลินบ้าง เวลาร้องไห้หลินแค่อยากให้อาป้าเดินมาถามหลินว่าเจ็บไหม เป็นอย่างไรบ้างแค่นั้น จากนั้นอาป้าจะตีหรือทำโทษหลินก็ได้ว่า แค...” ลลิตาพูดไม่ออก จึงเปลี่ยนเรื่อง “หลินรู้ว่าเปลี่ยนอาป้าไม่ได้ อาป้าไม่รักหลินก็ช่างเขาเถอะเฮีย หลินไม่เป็นอะไร”

“อาป้ารักหลินกับหลินนะ เชื่อเฮีย อาจจะรักไม่น้อยกว่าที่รักเฮียด้วยซ้ำ แต่วิธีแสดงออกของอาป้าแตกต่างออกไป เฮียอยากให้เห็นหลินรักอาป้า และเชื่อว่าอาป้าก็รักหลิน”

หล่อนยิ้ม “ถ้าเฮียมายืนในจุดที่หลินยืน ได้มองในแบบที่หลินเห็น ได้พบในสิ่งที่หลินต้องเจอ ประโยคนี้จะไม่ออกมาจากปากของเฮียหรือกพ่อที่รักลูกจริงๆ เวลาเห็นลูกถูกทำร้ายเขาไม่ไล่กลับไปลงนรกหรือเฮียแต่หลินไม่โทษอาป้าหรือ”

“แล้วหลินจะโทษใคร”

“โทษตัวเองไงเฮีย หลินน่าจะยอมรับสิ่งที่เคยเป็นต่อไป ยอมทำตามอาป้าเรื่อยไป แต่หลินทำไม่ได้ หลินรู้สึกเหมือนตัวเองโง่ แล้วหลินก็ทนให้ตัวเองโง่ต่อไปไม่ได้ ทั้งหมดหลินเป็นคนเลือกเอง”

“หลิน...เฮียเข้าใจหลินนะ”

“ขอบคุณนะเฮีย ขอขอบคุณที่เฮียยังเป็นผู้ชายแบบนี้ ขอคุณมาก ไม่มีอะไรแล้ว หลินแค่โท. มาหาเพราะคิดถึง”

หล่อนวางสายจากพี่ชายแล้วนั่งกอดเข้าไปในมุมหนึ่งของห้อง หญิงสาวไม่รู้ว่ชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร และต่อจากนี้ไปจะเป็นอย่างไร เพื่อใคร เพื่ออะไร แล้วสุดท้ายจะลงเอยอย่างไร

สองทุ่มครึ่ง ลลิตาเดินไปที่ตลาดนัดเพื่อดูผลงานของตัวเอง เพราะใกล้เวลาปิด บางร้านจึงเริ่มเก็บของแล้ว แต่ผู้คนที่เดินเที่ยวและซื้อสินค้ายังหนาตา หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกเพราะไม่ยอมให้เห็นตัวเองจมอยู่กับความเศร้าความเสียใจ เมื่อเห็นแผงของนักศึกษาสาวสองคนนั้น ความหวาดหวั่นเริ่มเกาะกุมจิตใจ ถึงจะเตรียมใจเอาไว้ตั้งแต่ต้นว่าอาจขายไม่ได้เลยสักชิ้น แต่ก็อดกลัวไม่ได้

แก้วมอมมาพอดี หล่อนยิ้มกว้างพลางกวักมือเรียกลลิตา “พี่หลิน”

“ขายได้ไหม” คนแก่กว่าถาม พอเห็นเจ้าของร้านยิ้มแล้วสายหน้า

หล่อนก็ยิ้มเจื่อน “ไม่ได้เลยหรือ”

“ไม่เหลือต่างหากล่ะคะ ขายหมดตั้งแต่หนึ่งทุ่มโน่นแหละ มีคนถามด้วยว่าจะมาขายอีกไหม จะมีลายอื่นหรือเปล่า แก้วเลยบอกเขาว่าให้มาดูใหม่สัปดาห์หน้า บางคนบอกว่าขนาดมันเล็กไปหน่อย น่าจะมีที่ใหญ่กว่านี้ เอาไว้ใส่โทรศัพท์คะ” แก้วพูดเจื้อยแจ้วจนเพื่อนต้องสะกิด สองสาวมองหน้ากันแล้วหัวเราะ คนพูดเก่งจึงรับเงินจากเพื่อนมายื่นให้ลลิตา

“สามร้อยถ้วนคะ”

ลลิตามองเงินที่อยู่ในมือแล้วดีใจอย่างประหลาด ทั้งที่เป็นแค่เงินไม่กี่ร้อย และถ้าหักลบต้นทุนแล้วก็เหลืออยู่ไม่เท่าไร แต่คุณค่าของมันมากมายเหลือเกิน อาจเพราะผลลัพธ์เกินกว่าที่คาดเอาไว้ก็เป็นได้ หล่อนหยิบเงินส่งให้แก้ว

“พี่หลินให้เกินมาสิบาทคะ”

“พี่ให้ ขอขอบคุณมากที่ช่วยขายให้ เอาไปเถอะ แค่นี้สิบาทเอง”

แก้วยัดเหรียญใส่มือลลิตา “สิบบาทก็ไม่ได้คะ หกสิบบาทที่ตกลงกัน ส่วนที่เหลือพี่หลินเอาไปซื้อของมาทำกระเป๋าเพิ่มดีกว่าคะ คนชอบมากๆ เลยนะคะ ครั้งหน้าทำเพิ่มได้ไหมคะ สิบบาทคงไม่พอแล้ว อยากได้ลายเพิ่มด้วยนะคะ จะได้ใหม่”

“น่าจะดี พี่น่าจะ...ว่าง” หรือตงงาน หล่อนไม่กล้าพูดออกมา แล้วก็เปลี่ยนเรื่อง “แล้วนี้จะเก็บร้านกันหรือยัง พี่จะได้ช่วย กลับบ้านดีกว่า มันอันตราย” หล่อนถามด้วยความเป็นห่วง พอแก้วพยักหน้ารับ ลลิตาจึงช่วยเก็บของลงถุง กว่าจะเก็บเสร็จก็สามทุ่มแล้ว ร้านค้าที่เปิดในตลาดนัดทยอยเก็บของจนซอยเล็กโล่ง ผู้คนบางตาตามจำนวนร้านที่หายไป หญิงสาวถือของมาส่งที่ป้ายรถเมล์แต่ยังไม่วายถามย้ำ

“จะกลับกันยังไง อันตรายนะ”

นักศึกษาสาวอีกคนซึ่งเพิ่งแนะนำตัวว่าชื่อทิพย์ยื่นหน้ามาตอบ “เดี๋ยวพี่มายกแก้วมารับคะ ทิพย์ติดรถไปลงที่บ้าน ปลอดภัยหายห่วงค่ะพี่

หลิน”

เท่านั้นคนเป็นห่วงก็สบายใจ เพราะเวลาคำมีตอย่างนี้ไม่ว่าการเดินทางแบบไหนก็อันตรายทั้งนั้น ถ้ามีญาติมารับย่อมปลอดภัยกว่ากลับกันเอง

“พี่ยื่นส่งจนพี่เรามาแล้วกัน”

ความกรุณาต่อกันทำให้ได้พูดคุยกันมากขึ้น ลลิตาทราบจากทิพย์ว่าพื้นฐานครอบครัวของแก้วนั้นร่ำรวย แต่อีกฝ่ายยังใฝ่ที่จะทำงานหาเงินด้วยตัวเองและชอบค้าขาย สุดท้ายเลยมาลงตัวที่การเปิดร้านขายของในตลาดนัดแบบนี้...ยิ่งพูดคุยก็ยิ่งนึกชม สิ่งที่ภรรยาตีความว่าร่ำรวยของแกวคือรถหรูราคาแพงที่มาจอดเทียบข้างทาง เดว่าคงเป็นพี่ชายนั่นเอง หญิงสาวถือของไปส่ง ชายหนุ่มร่ำสูงในชุดเสื้อยืดคอปกกับกางเกงขาวก้าวลงจากรถ หล่อนยื่นถุงให้เขาโดยไม่ทันได้มองหน้าและเตรียมก้มหยิบอีกถุงให้ แต่ดูเหมือนชายผู้นั้นจะไม่ขยับจากตำแหน่งเดิม หล่อนจึงเงยหน้าถามเมื่อเขามีปัญหาอะไร

ใบหน้าสวยตะลึงเพราะจำคนตรงหน้าได้แม่นยำ เขาเองก็จำหล่อนได้เช่นเดียวกัน รอยยิ้มที่ประดับตรงมุมปากกับดวงตาวาวระยับนั้นตอกย้ำว่าไม่มีทางผิดคนแน่นอน

“พี่หมื่นทำอะไร ส่งของมาลี” แก้วตะโกนเรียก

ชายหนุ่มมองน้องสาวแล้วหันไปมองลลิตาอีกรอบ อากาแบบนั้นทำให้แกวตีความไปอีกอย่าง

“ไม่ต้องแปลกใจ นี่หุ้んส่วนคนใหม่ที่แกวเล่าให้พี่หมื่นฟังไง พี่เขาชื่อพี่หลิน พี่หลินคะ นี่พี่ชายแกวเอง ชื่อพี่หมื่นค่ะ”

ลลิตาไม่อยากจะบอกว่าไม่ปรารถนาจะรู้จักชายคนนี้เลยสักนิด โลกใบนี้ไม่ควรจะกลมขนาดนี้เลย เพราะอารมณ์ขุ่นเคืองที่เขาหลอกให้ยื่นพูดอยู่นานสองนานยังไม่หายไป แต่หญิงสาวมีสติมากพอที่จะไม่แสดงอาการอะไรออกมา

“เคยเจอกันแล้ว ไม่นึกว่าจะได้พบกันอีกนะครับ”

เขาเป็นผู้ขายนำมองคนหนึ่ง เมื่อยิ้มก็ยิ้มทั้งปากทั้งตาอย่างน่ารัก แต่รักไม่ลงเพราะอารมณ์หมั่นไส้มีมากกว่าหลายเท่าตัว

“ไม่คิดเหมือนกันค่ะ...ยังงี้พี่ขอตัวก่อนนะแก้ว ทิพย์ กลับบ้านตึ๋นนะ” หล่อนยื่นหน้าไปกล่าวลาสองสาวเพราะไม่อยากเสวนากับชายผู้นี้อีก แก้วกับทิพย์ยกมือไหว้ลาแทบไม่ทัน และมองเจ้าของร่างแบบบางเดินจากไป

ชายหนุ่มมองตามร่างนั้นจนลับตา แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่าหญิงสาวมีเจ้าของอยู่แล้ว แต่เขาก็อดสนใจหล่อนไม่ได้ ผู้หญิงที่ชื่อหลินมีแววตาประหลาดที่ชวนมอง แต่ตอบไม่ได้ว่าเป็นแบบไหน

“เหมือนพี่หลินเดินหนีพี่หมื่นเลย” น้องสาวตั้งข้อสังเกต

“แล้วเขาจะหนีพี่ทำไม”

แก้วส่ายหน้า “ไม่รู้ แต่เขาอาจไม่ชอบที่พี่ไปจ้องหน้าเขาแบบนั้นก็ได้ คนนี้แก้วขอนะ พี่เขาใจดีจะตาย อย่าไปทำเจ้าชู้ยักษ์ใส่เสียวนะพี่หมื่น”

น้องสาวออกตัวแรงจนพี่ชายหัวเราะ เพราะถึงจะถูกใจอย่างไรเขาก็ไม่เคยคิดจะแย่งแฟนใคร ยิ่งพรากสามภรรยา ยิ่งแล้วใหญ่

“เถอะน่า ไปขึ้นรถได้แล้ว” เขาเดินหล่น้องสาวแล้วยกถุงใบสุดท้ายใส่ท้ายรถก่อนจะขับออกไป แต่ในใจกลับจดจำว่าหล่อนอยู่แถวนี้

เมื่อวันก่อนหญิงสาวมีนัดสัมภาษณ์งานกับบริษัทแห่งหนึ่ง ทว่ายังไม่แน่นอนว่าจะได้หรือไม่ เพราะมีคนไปสัมภาษณ์เยะพอสมควร อย่างน้อยประสบการณ์ในการทำงานคงช่วยหล่อนได้บ้าง หญิงสาวแอบภาวนาให้บริษัทนั้นติดต่อกลับมา แต่เมื่อยังไม่รู้ชะตากรรมวันนี้ก็ต้องมาทำงานปริตติที่ให้มีเงินพอจุนเจือและยังคงจำเป็นต่อชีวิต

ชุดที่สวมเป็นแบบเดียวกับวันก่อนจนคิดว่าคงเป็นสีของบริษัท วันนั้นนอกจากเครื่องกรองน้ำแล้วยังมีเครื่องใช้อีกสองสามอย่างมาขายด้วย ลลิตาต้องอ่านใบโฆษณาเพื่อให้เข้าใจมากขึ้น และภาวนาว่าคงไม่เจอคน

กวนประสาทนั้นอีก ตลอดช่วงเช้าเป็นไปด้วยดี หล่อนขายสินค้าได้มาก เพราะเริ่มคุ้นกับงานแล้ว และสนิทกับน้องที่มาขายด้วยกันมากกว่าเดิม หล่อนรู้สึกทำงานง่ายและสบายใจมากขึ้น

“สนใจสินค้ารุ่นไหนเชิญชมก่อนได้เลยค่ะ สินค้าของเรารับประกันคุณภาพนะคะ เชิญเลยค่ะ” หญิงสาวก้าวออกมายืนหน้าบูท เชิญชวนคนที่เดินผ่านมาชมสินค้า ผู้ชายบางคนยิ้มให้หล่อนก็ยิ้มตอบ และรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ดีขึ้น

พอช่วงเที่ยงก็ผลัดให้น้องอีกคนกินอาหารก่อน แล้วจึงแยกออกไปกินบ้าง ระหว่างที่นั่งหลบอยู่ด้านหลังบูทคล้ายสายตาจะจับภาพของใครคนหนึ่งได้ แต่เมื่อเพ่งมองให้แน่ใจคนคนนั้นก็หายไปกับฝูงชน หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกแล้วนึกว่าคงตาผาด คิดปลอบใจตัวเองอยู่นานก่อนจะกลับไปทำหน้าที่ สักพักหล่อนก็ลืมเรื่องเมื่อครู่ และแจกใบโฆษณาให้คนที่เดินผ่านไปมาด้วยรอยยิ้ม ปากร้องเรียกเสนอสินค้า ขณะในสมองกำลังประมวลผลอีกงานที่ต้องทำ หล่อนตั้งใจว่าได้เงินคราวนี้จะซื้อผ้าห่มสักผืนเพราะอากาศเริ่มเย็นลงทุกที เมื่อทำงานเสร็จก็ลงไปซื้อผ้ามาเย็บกระเป๋ า ขนาดและลวดลายถูกคำนวณเอาไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว ความคิดเพลิดเพลินนั้นล่องลอยไปไกล กระทั่งมือบางสะบัดไปโดนใครบางคนเข้า หล่อนจึงเปลือยอกทานอย่างตกใจ

“อ๊วย! ขอโทษนะคะ”

เมื่อเงยหน้าจะกล่าวขอโทษอีกครั้งเพราะคิดว่าโดนลูกค้า ดวงตาเรียวรีก็เบิกกว้างเพราะชายที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่ลูกค้า เขาไม่ควรยืนอยู่ตรงนี้ด้วยซ้ำ

“เฮีย...” ลลิตาเรียกอีกฝ่ายก่อนจะถอยเข้าไปในบูทจนชนน้องที่ยืนแนะนำสินค้าอยู่

“พี่หลิน...”

เสียงเรียกนั้นทำให้ลลิตายืนหลบอยู่ข้างหลัง หญิงสาวอีกคนคง

สังเกตเห็นความผิดปกติ เพราะชายคนนั้นอย่างสามชุกเข้ามา หน้าตาแสดงอารมณ์ไม่พอใจชัดเจน

“สนใจสินค้าหรือคะพี่”

ไม่เพียงแต่ไม่สนใจสินค้า แต่มือหนายังกวาดของที่วางอยู่ร่วงลงไป กองกับพื้นเสียงดังสนั่น เรียกสายตาคอนที่ผ่านไปผ่านมาให้หยุดมอง ก่อนจะผลักคนที่ยืนขวางกระเด็นไปอีกทาง ลลิตาถอยหลังจนสุดทาง แต่ชายผู้นั้นเอื้อมมือมาคว้าแขนหล่อนแล้วกระซากให้เดินตามออกไป

“เฮีย!” หญิงสาวผวา

“ดี ที่ยังจำผัวตัวเองได้” คมชาญตะคอกดั่งลั่น วันนี่เขาแะมาเที่ยวเล่นคลายอารมณ์ ใครจะนึกว่าจะเจอภรรยาที่ห่างหายกันไปนานนับเดือน เขามองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“เดี๋ยวนี้ตักอับถึงขั้นต้องมาขายเนื้อขายตัวให้ผู้ชายดูแล้วหรือยัง” วาจาเขารุนแรง

หญิงสาวเถียง “นี่งานหลิน หลินมาทำงาน”

“งานอะไรถึงได้ไปแบบนี้ ไปนั่งตู้เขาก็นึกว่าอิตัวทั้งนั้น ไร้ยางอาย” เขาบริภาษรุนแรง “ใครรู้ว่า เป็นเมียฉันละก็อย่าตายซัก พอ...กลับบ้าน”

เขาลากหญิงสาวออกจากหมู่ท่ามกลางอาการตกตะลึงของผู้พบเห็น ลลิตาขึ้นตัวปฏิสเสธลั่น

“เฮียปล่อย หลินไม่ไปไหนทั้งนั้น จะไม่กลับไปบ้านนั้นอีก”

“ไม่กลับไปกับผัวแต่มาแต่งตัวยั่วผู้ชายอื่น ทำไม่...ร้านไปทั่วแบบนี้ มันสนุกหรือยัง”

ทุกคำที่ชายหนุ่มพูดทำให้คนฟังหมดความอดทน หญิงสาวสะบัดตัวหนีไม่ยอมให้เขาทำอะไรตามใจตัวเองอีก คมชาญเพิ่มแรงบีบที่แขนจนเล็บแทบจะจิกเข้าไปในเนื้อ ลลิตาใช้มืออีกข้างฟาดเขาเต็มแรง แต่ดูเหมือนจะไม่ช่วยอะไรนอกจากเพิ่มโทษของสามีให้มากขึ้น เขาผลักหล่อนลงไปที่พื้น แล้วตามมาบีบหน้า

“กูบอกให้กลับบ้าน!”

“ไม่กลับ เอาลิเฮีย เอาเลย ถ้าเฮียกล้าก็เอาเลย หลินจะฟ้องหย่า เอาให้คนรู้ว่าเฮียมันหน้าตัวเมีย” ไม่มีความหวั่นเกรงอีกต่อไปแล้ว ในเมื่อเขาไม่เคยให้เกียรติ แต่ใจหนึ่งก็หวังว่าสามีจะมีอายุไม่กล้าทำอะไรต่อหน้าคนมากมายขนาดนี้ ทว่าหล่อนประเมินโทษของเขาพลาดไปมาก

“หายไปเกือบเดือนปากกล้าขึ้นนะ คงสนุกสำราญเต็มทีละสิ ไม่เป็นไร เฮียไม่ถึงหรอกที่จะใช้ของเหลือเดนจากใคร กลับไปรำลึกความหลังกันหน่อยดีไหม ว่าตอนที่หลินทำเฮียตกบันไดเฮียต้องนอนเจ็บเป็นเดือนๆ มันทรมาณยังไง เฮียจะตอบแทนให้ครบทุกเม็ดเลย” เขาคำรามลั่นอย่างไม่เกรงใจใคร

ลลิตารู้แล้วว่าเขาเอาจริง จึงผลักรอกสามีแล้วคลานเข้าหนี “ช่วยด้วยค่ะ ใครก็ได้ช่วยที”

คมชาญชี้หน้ากราด “อย่าเลือกนะมึง เรื่องของผัวเมีย คนอื่นอย่าเลือก”

ลลิตาคลานหนีสามีท่ามกลางคนมากมายแต่ไม่มีใครยื่นมือช่วยเหลือ หล่อนกำลังจะลุกขึ้น แต่กลับถลาไปด้านหลังตามแรงกระชากผมจนล้มก้น กระแทกพื้น ชายสองสามคนวิ่งแซนคมชาญเพราะสุดทน แต่เชื่อว่าเขาจะหยุดมือข้างที่ว่างบัดปายแล้วตวาด

“กูบอกแล้วว่าเรื่องผัวเมียอย่ามาเลือก!”

คำว่าเรื่องของผัวเมียมีอานุภาพมากมายเหลือเกิน เพราะมันทำให้คนที่อยากจะช่วยชะงัก ลลิตาเจ็บจนน้ำตาไหล ยามถูกเขากระชากผมให้เดินตามจนคิดว่าผมบางส่วนคงหลุดติดมือไปด้วย และไม่มีแรงแม้แต่จะร้องขอความเห็นใจจากใคร หล่อนทั้งตบทั้งตีแต่กลับเพิ่มแรงกระชากให้มากขึ้น พยายามคว้าของข้างทางเท่าที่มีมือจะหยิบได้ฟาดสามี จนในที่สุดคมชาญก็หมดความอดทน ยอมปล่อยผมแล้วเหวี่ยงมือตบหน้าเต็มแรงจนหล่อนล้มลงไปกองกับพื้น หญิงสาวมีนศีร์ษะ หูอื้อจนไม่ได้ยินเสียงอะไรสักอย่าง

เห็นแต่ร่างนั้นอย่างสามซุมเข้ามา จึงกระโดดตัวหนีและชนอะไรบางอย่าง

มือหนาอู่นองใครคนหนึ่งสัมผัสไหล่ทำให้หญิงสาวผวา ผู้ที่อยู่เบื้องหลังคือคนที่เคยพบกันเพียงสองครั้ง แววดตาเขาอาทร ริมฝีปากหนา ขยับถามอะไรบางอย่าง เขาประคองให้ลุกขึ้นแล้วพูดกับคมชาญที่ทำทางอารมณ์เสียอย่างหนัก ก่อนจะถลาเข้ามาหมายกระชากตัวหล่อนกลับไป แต่หมัดของชายที่รู้เพียงว่าชื่อหมื่นซัดเข้ากลางหน้าสามมีเต็มแรงจนหางหลังล้มตึง คมชาญทำท่าจะเดินเข้ามาอีกรอบแต่ก็ชะงักและถอยออกไปแต่โดยดี

ผู้ชายคนนั้นหันกลับมาถามอะไรหลายประโยคแต่หล่อนไม่ได้ยิน เพราะหูยังอื้ออึงแต่ก็ดีขึ้นตามลำดับ ลลิตาพยายามสะบัดศีรษะไล่ความมึนงง ไม่นานก็เริ่มได้ยินเสียง จนพอจับใจความคำพูดของคนตรงหน้าได้ เสียงทุ้มคงพยายามบอกมานาน

“ไม่เป็นไร...อย่ากลัว”